

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Ε. ΚΑΖΑΝΗΣ Χ. ΣΙΑ

Δέν με συμπονείς ;
Πού βρίσκεις την δύναμη να μου συνιστάς ν' αγαπήσω την μη-
στή μου ;

Εδίαβασα το γράμμα σου και δέν μπορούσα να πιστέψω πως
μου τ' εστειλεις σύ, πως προήρχετο από σένα.
Ενόμω πως μου έγραφε κάποια ξένη, με την οποία τίποτε
πιά δέν με συνδέει.

Μου εσώκλεισες και μιά επιστολή της μηστής μου προς την
φίλην της Καμίλλην. Τι σημασίαν έχουν όλα αυτά για μένα ;
Τι μ' ενδιαφέρουν αι έντυπώσεις της νέας αυτής ;
Εγώ δέν ενδιαφέρομαι για την καρδιά της και τας συμπερι-
της.

Εγώ μιά γυναίκα αγάπησα στον κόσμο και η γυναίκα αυτή
είσαι σύ. Ναι, σύ Λυδία ! Και όμως με κάνεις να πονώ και να υπο-
φέρομαι. Μου ματώνεις την καρδιά με τὰ ίδια σου τὰ χέρια !

Νά σου ζητήσω να με λυπηθής πειά ; Δέν θά τὸ κάμω. Όχι,
φθάνει έως εδώ. Θά κρύψω τὸν πόνο μου στην καρδιά μου, όπως
κάνουν όλοι οί ἀπελπισμένοι. Δέν έχω να περιμένω πειά από za-
νένα τίποτε. Τὰ όνειρά μου έγιναν σάχη.

Ό Θεός άς με λυπηθῇ και άς μ' ἐλεήσει...
Δέν μνησικακῶ μαζύ σου.

Δέν έχω την δύναμη αυτή. Ήταν περνωμένο, φαίνεται, να τε-
λειώσω τόσο γρήγορα τὸ όρμηότερο όνειρο της ζωῆς μου...

Λυδία, χαίρε !...
Μη ἐνδιαφέρεσαι πειά για μένα. Θεώρησέ με σαν ένα ξένο, σαν
ένα νεκρό ! Εἶδε να μωρέσει η μνηστή μου
να μου γιατρέψῃ την πληγή που μ' άνοιξε !...

Θ'

Η Ήξη στην Καμίλλη.

Μαροαλία τη...

Φιλτάτη μου,

Σου ύποσχέθηκα να σου γράψω ότι νε-
ώτερον μου συμβῇ και καθώς βλέπεις κρα-
τῶ τὸν λόγο μου.

Ό κ. Ίουλιανός δέν έπαυσε να μᾶς ἐ-
πισκέπτεται στὸ σπίτι. Εἶνε ἐν τούτοις πάντα
ὁ ἴδιος. Λυπημένος και ἄθυμος...

Προσάθῃσα να μιλήσω μαζύ του, να τὸν
παρηγορήσω με πλάγια μέσα. Δέν κατόρθω-
σα να λυώσω τὸν πάγο της καρδιάς του.
Εσχετισθήκαμε ἐν τούτοις περισσότερο και
καθώς ἀντιλαμβάνομαι, έχει ἀρξήσει να με
προσέχει πειὸ πολύ.

Δέν μου φέρεται πειά όπως στην ἀρχή,
έπαυσε να με θεωρῇ μικρή και ἀνόητη κο-
πέλλα.

Ετσι ἐβάδιζαν τὰ πράγματα ἐπὶ μίαν ἐ-
βδομάδα. Ερχότανε καθημερινῶς στὸ σπίτι,
καθότανε ἀρκετὴν ὥρα μαζύ μας και κατόπιν
ἐφευγε πάντοτε λυπημένος και ἄνεμος.

Μολταυτα τὸν ἔκαμα ν' ἀντιληφθῇ πως
δέν μου εἶνε ἀδιάφορος, πως τὸν συμπονῶ
για την λύπη σου, οποιαδήποτε και ἂν εἶνε
αυτή. Τὸ ἐπρόσεξε αὐτὸ ἀσφαλῶς, γιατί ἄρ-
χισε να μου δείχνῃ περισσότερη καλοσύνη,
πράγμα πού με συγκινῶσε υπερβολικά.

Τέλος προχθὲς συνέβη κάτι ἀπρόοπτο,
κάτι πού δέν τὸ ἐπερίμενα. Ό Ίουλιανός ἤρθε
στον ὄρα. Μόλις εἶχαμε γυρίσει ἰπ' ἔξω. Φαινόταν ἀποφασιστικῶς
και ψυχραιμῶς. Πλησίασε την μητέρα μου, ἔπῃρε τὰ χέρια της μέσα
στὰ δικά του και εἶπε με φωνὴ γεμάτη στοργή και συγκίνησι :

— Κυρία, λαμβάνω την τιμὴν να ζητήσω τὸ χέρι της θυγατρὸς
σας. Σὰς ὑπόσχομαι να καταβῶ ὅλας τις προσπάθειες για να την
καταστήσω εὐτυχισμένη.

Κατόπιν χωρίς να περιμένη ἀπάντησι ἤρθε πρὸς τὸ μέρος
μου. Στεκόμουν ὀρθία, δέν εἶχα προφθάσει να βγάλω οὐτε τὸ
καπέλλο μου. Η καρδιά μου τυποῦσε, ἤμουν τρομερῶς συγκι-
νημένη. Μ' ἐπλησίασε, μου χῆρε τὸ χέρι, μου τὸ ἐφίλησε και
κυντάζοντάς με κατάματα, με ὄρα μᾶτια ἀπ' τὸν ἐσωτερικὸ του
πόνο μου εἶπε :

— Ἀκούσατε, δεσποινίς, τί εἶπα στην μητέρα σας ; Δεχθῆτε
σὰς παρακαλῶ την πρότασί μου. Μην ἀρνηθῆτε... θά με κάμετε
πολύ δυστυχισμένον !...

Στὰ λόγια του αὐτά, τὰ τόσο συγκινητικά ἐννοίωσα πως ἐκοκ-
κίνασα ὀλοκλήρῃ.

Η γλώσσα μου εἶχε δεθεῖ. Πνιγόμενον !
Θεέ μου ! δέν ἤξερα τί ν' ἀπάντησω. Τὰ εἶχα χαμένα. Δέν ἐπε-
ρίμενα την εσφαικὴ αὐτὴ μεταβολή του κ. Ίουλιανού.

Εὐτυχῶς ἐπενέβη ἑγκαίρως η μητέρα μου.
— Παιδιά μου, εἶπε, μη ταραττέσθε, ὅλα πηγαινόν καλὰ. Γιατί
συγκινεῖσθε ; Μήπως δέν τὰ εἶχαμε πρό καιροῦ συμφωνημένα ; Ό
ένας ἀνήκει στον ἄλλον. Θά ἐνωθῆτε και θά εὐτυχισετε...

Κατόπιν η μητέρα μου μᾶς ἐπῃρε στην ἀγκαλιά της και μᾶς
ἐφίλησε και τούς δύο.

— Τώρα, παιδιά, μᾶς εἶπε, καθῆστε και πέστε τα μαζύ, σαν
ἀγαπημένα.

Εφυγε πραγματικῶς και μᾶς ἄφησε μόνους. Ό Ίουλιανός—μπο-
ρῶ να τὸν ἀποκαλῶ τώρα πειά ἀπλῶς Ίουλιανό—ἐπεσε πάλι σὲ

Όταν τὸν βλέπω να κλαίῃ ραγίζει ἡ καρδιά μου !

βαθεῖα λύπη, μόλις ἐφυγε ἡ μητέρα μου.

Εκάθισε σιωπηλῶς κοντά μου και δέν ἔλεγε λέξη. Ἐνόησα ὅμως,
ὅτι τοῦ ἤρθε στὸν νοῦ ἡ ἀνάμνησις τοῦ πόνου και της μαται-
ολίας του και δέν τοῦ ἔταραξε τὰς σκέψεις του.

Εξαφνα τὸν εἶδα να γυρίζει τὸ κεφάλι του πρὸς τὸ ἄλλο μέρος.
Τί συνέβαινε ;

Εκλαίγει ! ναί, ἐκλαίγει, ἀγαπητή μου Καμίλλη, και δέν ἤθελε
να τὸν δῶ να δακρύζῃ, σαν μικρὸ παιδί.

Δέν μπορεῖ να φαντασθῇ πόσο ὑποφέρω να τὸν βλέπω να
κλαίῃ ἔτσι και πόσο ὑπέφερα και την φορὰ αὐτή.

Η καρδιά μου σφίχτηκε, τὰ μάτια μου ἐβούρκωσαν. Εξαφνα
ἐννοίωσα τὸ χέρι του ν' ἀναζητῇ τὸ δικό μου. Τὸ ἔπῃρα και τοῦ
ἔσφιξα μ' ἀγάπη. Δέν τοῦ εἶπα λέξη. Τὸν ἄφησα να τοῦ περᾷται ἡ
κρίσις αὐτή. Δέν έχω καμιά ἀμφιβολία πλέον, ὅτι ὁ λόγος της λύ-
πης του εἶνε κάποια γυναίκα. Για να την λησμονήσῃ ἐδέχθηκε να
γίγῃ σύζυγός μου. Η ἀνάμνησίς της ὅμως τὸν καταδιώκει ἀκόμη
και τὸν βασανίζει...

Θά ἐπρεπε βέβαια να ξέρω την ἱστορίαν του αὐτῇ πού τόσο τὸν
βασανίζει. Θά ἐπρεπε να μοῦ τὰ εἰπῇ ὅλα. Τὸ ἐπιθυμῶ αὐτὸ ὅσον
ἀπὸ περιέργειαν ἀπλῆν, ἀλλὰ γιατί θέλω να τὸν παρηγορήσω περη-
ματικῶς, θέλω να χύσω στην καρδιά του τὸ βάλεμο τὸ ὅποιον της
χρειάζεται για να ἡσυχάσῃ και να γαληνέψῃ.

Εν τούτοις δέν τοῦ μιλῶ να τὸν ἐρωτήσω. Ποιὸς ξέρει ;... ἴσως
μιά ἡμέρα μου τὰ εἰπεί ὅλα...

Επειδὴ ὅμως εἶδα τὰ δάκρυά του να σταματοῦν για μιά στιγμὴ
τὸν ρώτησα δευλὰ :

— Ὑποφέρετε ;
Ό Ίουλιανός ἐβγαλε τὸ μαντίλι του
ἐσφουγγίζοντας τὰ μάτια του και μου ἀπάντησε :

— Συγχωρεῖτε με, δεσποινίς, μὴ με πε-
ρᾷτε γι' αὐτὸ πού συνέβη...

— Νά σὰς συγχωρήσω ; τοῦ εἶπα. Ἀλλὰ
γιατί ; Ἀντιθέτως σὰς λυποῦμαι μ' ὅλη μου
την καρδιά.

— Δέν μπόρεσα να κρατήσω τὰ δάκρυα
μου μπροστά σας, συνέχισε, ἐν τούτοις βεβαί-
ωθητε πως εἶνε τὰ τελευταία. Ἄν ἤξελαί
πόσον ὑπέφερα !

— Τὸ φαντάζομαι, φίλε μου, και σὰς λυ-
ποῦμαι, σὰς λυποῦμαι πολύ...

— Σὰς εὐχαριστῶ, δεσποινίς, εἰσέδε καὶ
καλῇ.

— Ἀπὸ σὺ μὲ χαρὲς και λύπες θά μὲ
εἶνε κοινές, τὸν εἰπά. Σήμερα πού σὺ
ὑποφέρετε ὑποφέρω κι' ἐγώ. Ποιὸς ξέρει ὅ-
μως ; ἴσως αὐτὸ να εἶμαστε πειὸ χαρούμε-
νοι και εὐτυχισμένοι...

— Δέν ἔχετε λοιπὸν τίποτε μαζύ μου ;
— Ἀπολύτως τίποτε.

— Και με συγχωρεῖτε για την καὶστασι
μου αὐτή ;

— Ἐντελῶς.
— Ἀλλ' ὅμως ; Νά τὸ πιστεύω ; Με συ-
χωρεῖτε ; Δέν ἔχετε τίποτε μαζί μου ;

— Σὰς εἶπα, φίλε μου, ἀπολύτως τίποτε.
— Και ὅμως...

— Τι θέλετε να πῆτε ; Μιλήστε ἐλεύθερα.
— Και ὅμως ἔχετε μαντέψει τὰ πάντα.
— Δέν σὰς ἐννοῶ, Ίουλιανέ.

— Θά μ' ἐννοήσετε ἀμέσως.
Και συγχρόνως ἐβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του και μου ἔδωσε μιὰ
ἐπιστολή.

— Διαβάστε, μου εἶπε.
Τὴν ἐξεδύλωσα και μόλις ἔσφιξα μᾶς ματιὰ σ' αὐτὴ ἔβγα
κόκκινην. Καμίλλη μου, πως συνέβη αὐτό ;

Ἦταν ἕνα πιστότατο ἀντίγραφο της πρώτης ἐπιστολῆς ; πού σοὶ
ἔστειλα και στην ὁποία μιλούσα τόσο ἐκτενῶς για τὸν Ίουλιανό
και τὴν λύπη του...

Πὼς βρέθηκε στὰ χερά σου ἡ ἐπιστολή αὐτή ;
Ποιὸς τὴν ἀντέγραψε και τοῦ τὴν ἔστειλε ; Η ταραχή μου ἦταν
ἀπερίγραπτη. Ό Ίουλιανός μ' ἐκύτταξε με καλοσύνην σὰς μᾶτια.

Επειτα μου εἶπε συγκινημένος :

— Ἐννοήσατε τώρα ;
— Ναι... ἐπιθύρῃσα ταραγμένη πάντα.

— Ἀπὸ τὴν στιγμὴ πού διάβασα την ἐπιστολήν σας αὐτή, μου
ἐξανάπε, ἐννόησα πως εἴσατε ἕνας ἄγγελος κι' ἔπῃρα ἀμέσως τὴν
ἀποφασί μου.

— Κύριε Ίουλιανέ...
— Ὡς ἀφῆστε με να μιλήσω. Η καρδιά μου πλημμυρίζει ἀπὸ
διάρροια αἰσθημάτων. Εἰσέδε μᾶς ἄγία και ἀξίζετε να σὰς ἀγαπᾷ
καὶ να σὰς λατρεύει...

Τοῦ ἐσφίξα τὸ χέρι μέσα στὰ δικά μου κ' ἐσχυσα τὸ κεφάλι
χωρὶς να πῶ λέξη.

— Ναι, συνέχισε ὁ Ίουλιανός, ἀξίζετε να σὰς ἐμπιστευθῇ πο-
νεὶς τὰ πάντα και θά σὰς ἀνοίξω τὴν καρδιά μου θέλετε να μ' ἀ-
κούσετε ;

— Μιλήστε μου, τοῦ εἶπα με καλοσύνην χωρὶς να πάγω να τὸ
κρατῶ τὸ χέρι.

Τότε ὁ Ίουλιανός μου διηγήθη τὰ πάντα.
(Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΑ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΩΝ ΕΞΕΧΟΝΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ κ. κ. ΤΙΜΟΣ ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ, ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΣΟΦΙΑ ΤΣΙΛΠΕΡ

Ό κ. Μωραϊτίνης ἐκδότης ἐφημερίδος. Πὼς ἐκλείσαν τὰ «Ἡμερήσια Νέα». Και πὼς ἐτελείωσε ἕνα ἱπποτικὸ μυθιστόρημα.
Ἐνα θεατρικὸ ἔργο τοῦ κ. Μωραϊτίνης. Ἐτὸ ἔγραψε ὁ Τίμος ἡ τὸ... βρῆκε στὸ δρόμο ;. Ό κ. Κόκκινος στὴν Ἀετορ-
ραχή. Τὸ παραμῦθι ἐνὸς φαντάρου. Η κ. Τσίλλερ, αἱ κλίσεις της και ἡ... ζαχαρι ! Τὰ πρῶτα της κονσέρτα. Πὼς
ἐνώρισε τὴν Βασίλισσα της Ρουμανίας Κάρμεν Σύλβα. «... Ὅταν ἡ κόρη μου μεὺ κλείσει τὰ μάτια !...» κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο κ. ΤΙΜΟΣ ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ

Ό πνευματώτατος τῶν Ἑλλήνων θεατρικῶν συγγραφέων κ. Τίμος
Μωραϊτίνης μᾶς διηγήθη τὰ ἑξῆς δύο χαριτωμένα ἀνέκδοτα του :

Τὸ 1912, ἀπερασίσαμε με τὸν κ. Γεώργιο Βλάχο, τὸν νῦν ἰδιο-
κτήτη της «Καθημερινῆς», να ἐκδώσουμε μίαν ἐφημερίδα. Η ἐφη-
μερίς ἐξεδόθη με τὸν τίτλον «Ἡμερήσια Νέα» και με ἐκλεκτὸν συν-
τακτικὸν προσώπων στὸ ὅπλιον συμμετεῖχον και οἱ κ. κ. Καμπα-
νίου, Βουτιερῆς και ἄλλοι. Παρ' ὅλ' αὐτὰ ὅμως δέν «ἐπίασε»
καὶ σὲ λίγο, ἀπομεινάντες μ' ἕνα χλιαρὸ καὶ εὐρηστικὸν στὴν ἀνάγ-
νην να διακόψουμε τὴν ἐκδόσιν της. Εἰς τὰ «Ἡμερήσια Νέα» ἐδη-
μοσίετο ὡς ἐπιφυλλίς, ἡ «Ἑταιρία της Ὀρερῆς», ἕνα ἱπποτι-
κὸν μυθιστόρημα, με μονομαχίες, ἀπαγωγὲς πυργοδεσποινῶν κτλ.

κτλ. Τὴν παραμονὴν της διακοπῆς της ἐκδόσεως της ἐφημερίδος,
τὸ μυθιστόρημα εὐρίσκετο στὸ σημειῖον δπου δύο ἱπποτικά μονομα-
χούν για μιά πυργοδέσποινα. Ἐπρεπε τὸ μυθιστόρημα να τελειώσῃ
κατὰ κάποιον τρόπον, και ἰδοὺ πὼς ἐτελείωσε. Ἐβγαλὰ να παρεμ-
βαίῃ στὴν μονομαχίαν τὼν ἱπποτῶν, ἕνας ἀρχιεργάτης ἐφημερίδος
(ἀρχιεργάτης ἐφημερίδος ἐν πλήρει μεσάωνι !) και να τοὺς λέγῃ :

— «Κύριοι, εἶνε περὶ τὸν να διασταυρώσετε τὰ ξίφη σας. Ἀυτὸ
φίλο δέν βγαίνει !...»

Τὸ καθόλου ἱπποτικὸν αὐτὸ τέλος εὐρίσκεται τυπωμένον εἰς τὸ
τελευταῖον φύλλον τῶν «Ἡμερησίων Νέων».

Τὸ 1908, ἐπαίχθη ἀπὸ τὸν θάνατον Κοτοπούλη, τὸ πρῶτον μου
θεατρικὸν ἔργον «Ό Μαραθῶνιος Δρόμος». Τὸ γεγονός ἐξακρατι-
σθη ἀπὸ τοὺς φίλους μου, ἀπίστευτον, διότι ἔκαμα φημὴν τρομε-
ρῶς τεμπέλη. Εἰς τὸ περίορτον τὴν εποχὴν ἐκείνην σαλόνι τοῦ Κανε-
λῆδου εἶδον και ἐπαίοναν τὰ σχόλια, ὁ Ζαχαρίας Παπαντωνί-
ου, ὁ Μήτσος Χατζόπουλος και ἄλλοι ἐξεφράζαν ὡς τὴν τελευ-
ταίαν στιγμὴν ἀμφιβολίας ἂν ἤμουν ἐγὼ ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Μα-
ραθῶνιου Δρόμου» ἡ ἐπρόκειτο περὶ καμιάς φάραδας.

Τὸ βράδυ της πρεμιέρας ἦσαν ὅλοι εἰς τὸ θέατρο, και ἀνέμεναν ἀπὸ στιγμῆς
εἰς στιγμὴν, να ἐμφανισθῇ κανένας ἡθοποιὸς και ν' ἀναγγεῖλῃ εἰς
τὸ κοινὸν ὅτι κατὰ λάθος εἶχε τυπωθεῖ στὰ προγράμματα ὅτι θά
ἐπαίετο ὁ «Μαραθῶνιος Δρόμος». Μετὰ τὸ τέλος της πρώτης
πρεμιέρας δταν ἐκλήθην στὴν σκηνήν, ἐξακολουθοῦσαν ν' ἀμφιβάλ-
λουν.

— Η πρώτη πράξις εἶνε δική του, ἔλεγε ὁ Παπαντωνίου, οἱ
ἄλλες δύο ὅμως :

— Ὅταν ἐπαίχῃ και ἡ δευτέρα πράξις, ἀπερασίσθη ν' ἀνέβῃ
κάποιος ἀπὸ τὴν παρὰ στὴ σκηνὴ γιὰ να βεβαιωθῇ ἂν ἐγὼ ἤμουν
ὁ ἐμφανιζόμενος εἰς τὴν σκηνὴ ὡς Μωραϊτίνης ἢ... ἄλλος. Πράγματι
ἀνέβη ὁ Παπαντωνίου. Η παρὰ ἐπερίμενε ἀνυπομονῶνς τὴν ἐπι-
στροφὴν του.

— Ε Ζαχαρία, τί συμβαίνει ; τοῦ εἶπαν, ὅταν μετὰ λίγα λεπτὰ,
ἐκείτοθεν ὁ κ. Παπαντωνίου.

— Τὴν συμβαίνει, ἀπήντησε ὁ Παπαντωνίου. Εἶνε καθὼς τὸ
λέγαμε. Δέν... τὸγραψε ὁ Τίμος τὸ ἔργο, τὸ... βρῆκε στὸ δρόμο !...

Ο κ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΚΟΚΚΙΝΟΣ

Ό γνωστός συγγραφεὺς και συνεργάτης μας κ. Διον. Κόκκινος εἶχε
τὴν ἐπαύριον να μᾶς διηγήθῃ τὸ παρακάτω χαριτωμένο του ἀνέκδοτο :

Τὸ 1912, εἰσαίετο στὴν Ἀετορράχη της Ἡπειροῦ ἀπάνω ἀπὸ
τὸ πολιορκούμενον Μπιζάνι, ὅπου τὸ σύνταγμα μᾶς ἄλλοτε ἔκανε
και ἄλλοτε ὑφίστατο αἰφνιδιασμούς.

Ἐκεῖ μῆνες ὀλοκλήρως εἶχαμε πειὰ
αὐτολησμονηθῇ. Δέν ἐθυμώμασθε ἀπὸ
τὴν παλὰ μας ζωὴ, τὸ τί μᾶς εἶχε
συμβεῖ και τί εἰμασθε μέχρι τοῦ πο-
λέμου παρὰ σάν ἕνα παρελθόν πολὺ
κακόν.

Η πόλις, ἡ δουλειά μας,
ἡ παλὴ μας ἔξεις, ἡ παλὴς μας
σχέσεις, ἦσαν μᾶς ἀνάμνησις ζωῆς,
πού μᾶς γινόταν ἀπὸ ἡμέρα σὲ ἡμέ-
ρα πειὸ θαμπή. Κόσμος μᾶς ἦσαν
οἱ σύντροφοι τοῦ λόχου και τοῦ ἀν-
τακτικίου.

Σ' αὐτὴν τὴν περιεργὴν κοινωνίαν
τὴν κοινωνία τὸν στρατοπέδου, οὐτε
ἐπαγγέλματα, οὐτε κοινωνικὴ θέσις, οὐτε μόρφωσις, οὐτε ἄλλο
πρὸς τὴν ἰδιωτικὴν εἰρηνικὴν ζωὴν εἶχε πέρας. Ἐκείνου πού ἡ-
σαν ἀπάνω ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἦσαν οἱ πειὸ γεροὶ και οἱ πειὸ καπὰ-
τοι, πού καταρθάναν νὰ μὴ τοὺς λείπῃ τίποτε, και τοὐλάχιστον

Ό κ. Διονύσιος Κόκκινος

πού πάντα ἐξοικονομοῦσαν περισσότερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Μαζύ
μ' αὐτοὺς ἦσαν κι' ἐκείνοι πού ἔλεγαν ἀστεία, ἡ πού εἶχαν τὸ δῶρο
της ἀφῃγήσεως, πρᾶγμα πού πολλὰς φορὲς ἐτύχαινε να βρίσκειται
σὲ κείνους πού δέν τὸ περιέμενε κανεὶς. Στους πειὸ ἀμορφώτους, σὲ
χωρικοὺς, σὲ ἐργάτες τῶν μεγάλων λιμένων. Καὶ αὐτοὶ ἦσαν περι-
ζήτητοι στους καταναλωτοὺς της Ἀετορράχης. Ἐλεγαν παραμῦθια
γύρω ἀπὸ τίς μικρὲς φωτιές ὅπου μαζεύνοντοσαν πέντε ἔξη στρα-
τιῶτες για νὰ ζεσταθῶν, ἀλλὰ και για νὰ σκοτώσουν τὸν μεγαλί-
τερο ἐχθρὸ τοῦ στρατοῦ στὸ στρατόπεδο, τὴν πλῆξη. Ἐνας ἀπ'
αὐτοὺς μᾶς νύχτα ἀφού εἶχε ἐξαπλήσει ὅσα ἤξερε και τοῦ ζητοῦ-
σαν να εἰπῇ και ἄλλα, ἄρχισε μᾶς ἱστορία πού μου προκαλέσει τὴν
περιέργειαν ὅπως κάθε τόσο, ἀπορροφημένος καθὼς ἤμουν ἀπὸ τὴν
φωτιὰ πού μ' ἐνδιέφερε περισσότερο, ἀρπάζαν τ' αὐτὰ μου δύο
τρεῖς φράσεις του. Τὰ ὀνόματα τῶν προσώπων τοῦ παραμυθίου
τοῦ μου ἦσαν κάπως γνωστά. Ἐκείνου πού διηγείτο για παραμῦθι
ἦσαν ἡ ὑπόθεσις ἐνὸς μυθιστορηματῶς πού δημοσιευμένου λίγο πρὸ
τοῦ πολέμου στὴν «Πατρίδα».

Ἐδοκίμασα μᾶς συγκίνησι πού δέν τὴν εἶχα γνωρίσει, οὐτε τὴν
εἶχα ἐξοικισθῇ και ἱκανοποιητικὴ στὰ ὅστερα χρόνια. Στὴν ἀρχὴ
μ' ἔπιασε μᾶς ἀλλόκοτη ἀνησυχία μήπως τοῦ εἰποῦν να πάγῃ και
να τοὺς διηγήθῃ κανένα ἄλλο καλλιτέρε, πρᾶγμα πού συνέβαινε
συχνά. Ἀλλὰ ἡ παρὰ τὸν ἄκουγε εὐχαριστημένη. Οὐτε για μᾶς
στιγμὴ δέν μου ἤρθε ἡ ἰδέα να τοὺς εἰπῶ ὅτι αὐτὸ ἦταν δικό μου.
Δέν τὸν διωρθῶσα καν δεαν παραποιοῦσε λίγο τὰ ὀνόματα και
ἀκόμη και τὰ ἐπεισόδια και καμιά φορὰ και τὴν ψυχολογία. Μοῦ
φαίνονταν μάλιστα ὅτι εἶται ἦταν καλλιτέρε.

Μοῦ ἔτυχε πολλὰς φορὲς να γνωρίσω τὴν συγκίνησι της ἐπικοι-
νίας με τὸ κοινόν, ἀλλὰ ἐκεῖ τὸ πρᾶγμα μου ἦταν πειὸ αἰσθητό,
πειὸ συμπαθητικόν, και μου μένει ἀξέχαστο ἂν και τὸ μυθιστόρημα
ἐκείνου πού ἔγινε για μᾶς νύχτα παραμῦθι ἦταν ἕνα νεανικὸ κορ-
μάτι για τὴν ἐφημερίδα πού δέν τὸ εἶχα γράψῃ καν με τὸν ὀνόμα
μου. Τὸ κοινόν ἐκείνου τῶν πέντε ἀνθρώπων τοῦ στρατοπέδου μου
φάνηκε τὸ πειὸ σεβαστὸ και τὸ πειὸ ἐπιβλητικὸ τοῦ κόσμου.

Στὸ τέλος ὁ φίλος μ' ἐρώτησε ἂν μου ἄρεσε.
— Καλὰ τὸ εἶπες, τοῦ ἀπάντησα.

Δέν μποροῦσα να τὸν εὐχαριστήσω με ἄλλον τρόπο για τὴν
συγκίνησι πού μοῖδωσε. Θά ἦταν ἀστεῖο ν' ἀπεκάλυπτα ὅτι ἡ ἱστο-
ρία ἐκείνη ἦταν ἔργο μου.

Η κ. ΣΟΦΙΑ ΤΣΙΛΠΕΡ

Ἡ γνωστὴ καλλιτέρας μουσικοσυνθέτις, κ. Σοφία Τσίλλερ, εἶχε τὴ

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΚΗΔΕΙΑ ΜΟΥ

[Τού Βερνζέρου]

Πρωί, πρωί, δὲν ξέρω πῶς, ἀπὸ ποιά τρύπα μπήκαν
Καὶ χόθηκαν στὴν ἔρημν κρεβατοκάμαρά μου
Ἐνὰ σωρὸ μαγγόπαιδα, μελίσσι—συφορὰ μου
Μελίσσι ἐρωτόπουλα, π' ἀναισθητο με βόηκαν.
Ἀκούντο, χωρίς λαλιά, χωρίς ζῶης σημεῖο
Καὶ λέγανε : « Ἀμ' εἶνε πιά γιὰ τὸ νεκροταφεῖο ».
Χά ! χά ! χά ! τὸν δάβουμε, μωρὲ παιδιὰ, τί λέτε ;
Κ' ἐγὼ πὺν τόσο ἔνα καιρὸ πιστὰ τ' ἀκολουθοῦσα
Τὰ βλασημοῦσα μέσα μου, κρυφὰ τὰ βλασημοῦσα
Τ' ἀχόρτοτα ! Ἐ ! φίλοι μου, πεθαίνω δὲ με κλαίτε
Πεθαίνω κλαίτε, κλαίτε με ! ἀντίο σας ! ἀντίο !
Ἄ ! τὰ τοαχίνια ! πέφτουν σὺν κουνουπιά, σὺν κροαί μου
Ρουφάνε καὶ τὴν ὑστερη γλυκεῖα σταλαματιὰ του
Χαϊδεύουν τὴ Μαρούλα μου καὶ κῆτα τους, δαίλοι μου !
Μοιράζοντε σὺν λειψάνο καθέννας τὴ δουλειὰ του,
Κρατοῦνε τὴς κορδέλλαις μου μπροστὰ καὶ πίσω δὺο
Ψάλλον ἢ μῦταις των καὶ νά, γιὰ τὸ νεκροταφεῖο.
Μωρὲ παιδιὰ, με πέρνουντε, τὴν ἑπαθα ! τί λέτε ;
Ἐνας σπικῶνε τὸ σταυρὸ, ἄλλοι βαστοῦν λαμπάδες
Καὶ γνῶνται, ὡς δώδεκα παπάδες, δεσποτάδες
Μωρὲ παιδιὰ, με βαίνουντε σ' ἀμάξι ! δὲ με κλαίτε.
Κλαίτε με ! πῶς, χάθηκε, ἀντίο σας ! ἀντίο !
Μὲ χάχλενα ξοπίσω μου, σὲ δὺο σειραῖς βαδίζουν...
Τὶ μῦταις ! τοῦπαις κάνουντε, σὺν δρόμῳ λὲν τραγοῦδια,
Στὸ βότερο κρεββάτι μου, πὺν τρέμουσαις γυαλίον,
Μῶχον κινδῶνα κεντητὴ, ποτὶ καὶ λουλούδια
Τῆς τρελλαμένης Μοῦσας μου χαροῦμένο σημεῖο,
Στὸ δρόμῳ τὸ καπέλλο των μοῦ βγαίνουν ἔνα δὺο,
Κι' αὐτοὶ σὺν Χάρο τοκοῖσι κ' αὐτοὶ χρεωφεύεται
Καὶ λένε μέσα τους : « Ἀμὴ τὰ πάντα ματαιότις ! »
Ἄλλοι σὺν κόσμῳ σθῶνουντε, αὐτὰ 'χει ἡ ἀνθρωπότης !
Ἄδελφια μου ! τὸ φίλο σας, μωρὲ παιδιὰ, δὲν κλαίτε ;
Νά ! Νά ! με πᾶνε τρέχοντας ! ἀντίο σας ! ἀντίο !
Γιὰ φαλωδία νεκρικὴ μοῦ ψάλλον με τὴ μῦτη
Τὰ πεῖδ τρελλὰ τραγοῦδια μου, ὅλο ζωὴ καὶ νεῖδα.
Κι' ἀπάνω ἀπ' τὴν πλάκα μου ἡ οὐλὴν τοῦ τεχνίτη
Σκαλίζει δάφνη καὶ μυρτιά καὶ γράμματα λουλούδια,
Μὲ δλ' αὐτὰ τὴν δόξα μου φωνάζει τὸ μνημεῖο,
Κι' ἄς εἶνε μέσα σ' αὐτὰ οὐλὰ καὶ ἐρῆμοι καὶ κρῖο.
Γιὰ νὰ πιστέψω πῶς Θεὸς θὰ γίνω... ἡ τί λέτε !
Μωρὲ παιδιὰ, δὲν θέλα ἀκόμα νὰ πεθάνω !
Ὁχ ! Ὁχ ! μοῦ ρίχνουν χρώματα σ' αὐτὰ στήθεια μου ἀπάνω
Ἐ ! φίλε μου, με δάβουντε, με θάψαν, δὲν με κλαίτε ;
Βαθεῖα με παραχόσαντε ! ἀντίο σας ! ἀντίο !

Μὰ νὰ ἡ τῆχη τόφερε καὶ ἀπὸ κει δροσάτο,
Τὴν ὥρα πὺν με θάβανε περνάει τὸ χ ρ ο σ ο υ,
Μ' ἀρπάχνει ἀπ' τὸ μνήμα νὰ σὺν ἀγκαλιὰ τρεχάτο
Καὶ νοιώθω πῶς ζωντανέφα ἀπ' τὸν καρδιόχτοπό μου !
Σεῖς πὺν τ' ὥρατο τῆς ζῶης ξεσχίζετε βιβλίο,
Π' ὅλα στραβὰ τὰ βρίσκετε με τὸ σοφὸ κρανίο,
Σεῖς πὺν, γιὰ τὴν γροῦσα, ψεύτη τὸν κόσμῳ λέτε
Πικρὴ, ζωντὴ εἶν' ἡ ζωὴ, χωρίς δροσιὰ καὶ νεῖδα
Κι' ἄλλοιως τὸν κόσμῳ βλέπετε σὺν λεβεντιά τὴν πρώτη
Μὰ τάχα λησπῶντε με, μοῦ πρέπει νὰ με κλαίτε
Γιὰτί ; — Γιατί ἀνεστηθήκα... ἀντίο σας ! ἀντίο !...
Μεταφρ. Κλεάνδρου Τριανταφύλλου (Ραρμπάχ)

τάλλια. Τὰ πρῶτα μου κονσέρτα τᾶδσα στὴ Βιέννη καὶ σὺν Βου-
κουρέστιον καὶ ὅπου εἶχα τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσω ἀπὸ κοντὸ τὴν
Βασίλισσα τῆς Ρουμανίας Κάμεν-Σούβαν, τὴν ὁποίαν ἐθαύ-
μασα γιὰ τὴ χάρι τῆς, τὴν ἀπλοτήτᾳ τῆς καὶ τὴν ἀλυσί-
νην ἀγαθοτήτᾳ τῆς. Στὰ κονσέρτα μου ἐκεῖ ἐγνώρισα ὁλό-
κληρῶν τὴ Βασιλικὴ οἰκογένεια καὶ τὴν Αὐλὴν, τοὺς ἐξέχοντες πο-
λιτικούς τῆς Ρουμανίας καὶ ἄλλων ἐκλεκτὸν κόσμον. Μ' ἔλεγαν,
ὅπως τοὺς ἄρεσε, Ρουμανίδα, ἐν τούτοις ὅμως ἐγὼ νοσταλγοῦσα
τὴν πατρίδα μου, καὶ μὴ μέρᾳ πραγμάτῃ ἐδοκίμασα αὐτὴ τὴν εὐ-
τυχία νὰ ἰδῶ τὸν Ἀττικὸν οὐρανόν.

Ἐδῶ ἔδωσα πολλὰς συναντίαις γιὰ φιλανθρωπικούς σκοπούς.
Τώρα ἀσχολοῦμαι εἰς σύνθεσιν πολλῶν μουσικῶν ἔργων, καὶ
εἰς τὴν μουσικὴν ἐκπαίδευσιν τῶν φιλάτων μου μικρῶν ἐγγονῶν.
Ὅλη ἡ ἐργασία μου μένει ἀνέκδοτη. Ἡ κόρη μου θὰ λάβῃ τὴν
ἐντολὴν νὰ ἐκδόσῃ τὰς μουσικὰς μου συνθέσεις, ἀφ' οὗ πρῶτα θὰ
ἔλθῃ σὺν κρεββάτι μου καὶ μοῦ κλείσει τὰ μάτια μου, ὅταν ὁ Θεὸς
με καλέσῃ κοντὰ του !...

Εἰς τὸ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἀνέκδοτα τῶν κ.κ. Παντελῆ Χόρν,
Θεοφράστου Σακελλαριδίου καὶ Κυρίας Ἐλ. Νεγρεπόντης
(Ἄλχη Θρύλου). Ὁ κ. Χόρν καὶ τὸ πρῶτο του ἔργο.
Στὸ Ναυτοδικεῖο ἐπὶ... προσβολῇ τῆς δημοσίας αἰδοῦς !
Οἱ πυρετοὶ. Ὁ Ναύαρχος Κουντουριώτης δὲν δίδει κιν-
νίνο. Καὶ τοὺς τὸ στέλνει... μὴ ἐχθρική ἐβίδα !... Ἐνὰ
τραγικὸν ἀνέκδοτο τοῦ Σακελλαριδίου. Πῶς ἀπέθανε ὁ
ἐκδότης τοῦ ὁποῦοι νύχθη τὴν προηγουμένην τὸν
θάνατον ! Ἡ Κ. Νεγρεπόντη εἰς... χείρας τῶν ἐκδο-
τῶν. Πῶς τῆς ἐσκατεποῖσαν ἕνα διήγημα κτλ. κτλ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΙΑΣ

ΜΑΣΚΕΣ

Ἡ γενεὰ μας δὲν ἐγνώρισε τὸν ἰδιόρρυθμον αἰῶνα
καὶ βαθὺν καὶ γλαφυρὸν λόγιον Κ. Τερζοῦ
τῆς περασμένης γενεᾶς.
Τὸ ὄνομα του ἐλθισμονήθη σήμερον, δὲν τὸ ἐν-
μύνηται δὲ οὔτε αὐτοὶ οἱ σύγχρονοι δημοσιογράφοι.
Τὰ ἔργα του ἐγάθησαν, μὴ ἐκδοθέντα εἰς βιβλίον.
Εἰς Ἀθηναίων οἰκογένειαν ἐνδεδίησαν χειρογράφα
του μερικὰ, μικρὸν πεζὸν του ποιημάτων, τὰ ὅποια
ἐπιγράφει « Μάσκες », διότι ἐφάνταζον τὴν ἑσπέραν
μὴ Ἀποκρὴν μακαρευνμένην, κερδιστοῦσαν κατὰ τὴν
προσωπεῖα τὴν ἀλήθεια καὶ γεμιάτη ἀντιθέσιν τῶν
φαινομένων πρὸς τὰ πράγματα.

Χθὲς ἡ ἀσὴν ἦταν γλυκεῖα καὶ ροδοστέφανη. Ἐστῶντες πρὸς
τὴν ψυχὴν μου, πὺν ἀγαπῶσε καὶ τὴν εἶδα μόνη καὶ ἔρημη καὶ
ταπεινωμένην καὶ οἰωπλην καὶ νοσταλγοῦσαν πρὸς τὸν σπιν-
νόν. Προσπυχθὲν εἰς τὸν ὕψιστον καὶ εἶπον :

— Ἐάν ὑπάρχης, πᾶν τοῦ παντός, δὲς δρόμον εἰς τὸ αἶμα
μου καὶ γαλήνην εἰς τὴν ψυχὴν μου καὶ εἰς τὴν καρδίαν μου
πιστίν.

Αἱ χελιδόνες ἐπετρέφοντες ἐμπρὸς τοῦς ὀφθαλμοῦς μου, φέ-
λουσαι τὸν ἔρωτα, τὰ τὰ ἐφιλήθησαν ὑπὸ πνοῇν ζεφύρου, ἀλλὰ
ἡ ψυχὴ μου ἔμεινε μόνη καὶ οὐκ ἐκδομένη καὶ ἡ προσεγγίσις
ἦτανε ματαία, σὺν ἡχῶ ὁρέων, σὺν τοῦ κύματος ὁ στεναγμὸς
Τότε προσεγγίθηκα πάλι καὶ εἶπα :

— Διαιτ', Θεέ μου, τὰ ἴα σου δὲν εἶχαν εὐωδιάν διὰ τὴν καρ-
διάν μου καὶ ἡ ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου δὲν διαλύει τὸ σκότος τῆς
ψυχῆς μου ;

Ἄλλὰ κανεῖς ἀπὸ τὸ σῦμπαν δὲν με ἄκουσε καὶ μόνον
ἀπῆλθον ἀπὸ τὰ δάκρυα τῶν ματιῶν μου.

Ἐπιθυμοῦσα νὰ εἶμαι ὡς τὸ πνιγνόν, πὺν ψάλλει ὅταν κλαίει,
ἢ ὡς τὰ σύννεφα πὺν κεραυνολοῦν δταν ὀργίζονται, ἀλλὰ ἡ
καρδίαν μου δὲν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ὀργίζηται καὶ δὲν ἔχει τὴν
δύναμιν νὰ ψάλλῃ.

Τὴς φοβᾶται τὴν ὀργήν, τοῦ μὴ ἀγαπῶμένου, ἡ ποῖς ἐμφε-
νεται με τὸ τραγοῦδι τοῦ ἀπληρομένου ;

Μεταδὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐμοῦ, εἶνε ἕνας ὡκεανὸς καὶ
καθόμαι μόνος, μαζί με τὴν ψυχὴν μου εἰς τὴς ὀχθὲς τείνοντες
τὰ χεῖρα πρὸς τὴν ὥπην, καὶ πρὸς τὸν κόσμον.

Ἐάν ἀκούσης τοὺς παλμούς τῆς καρδιᾶς μου, ὁ γυνάμει-
δεν ὁ ἀκούσης πλέον, τὸν βάραβρον ὁδρῶν τοῦ κόσμου καὶ
δὲν θὰ κατοικήῃ σὺν γῆν αὐτὴν τῆς σκέφως καὶ τοῦ ἀλλοῦ.
Θὰ σὲ διδάξω σὺν πατρί, ε' ἀγαπημένο του παιδί, τί εἶναι
ὑπάρχει εἰς τὴν φύσιν, καὶ πόσον εἶνε θαυμαστός ὁ φύσις τοῦ
ἐνστικτοῦ καὶ πόση μελωδικὴ τοῦ ζεφύρου ἡ πνοή, δταν χαίτῃ
τὰ φύλλα τῆς ἀμυγδαλιάς καὶ τῆς συκαμινίας. Ἡ καρδίαν μου
πὺν ὁ ἀναγεννηθῇ, ὁ ἀσπᾶσθαι ἀπὸ τὴν ἡδονὴν ἐμπαρῶς εἰς τὴν
μαρμαρυγὴν μὴς ἀκτίνος, καὶ εὐδαιμονία θὰ περιγυρῇ τὴν πνοήν
σου, ὡς τὸ ψῆρι, τὰ ὕδατα τοῦ ὡκεανοῦ.

Διαιτ' διδάσκει ; Ἐάν δὲν πιστεύσης ἐκεῖνον πὺν σὲ ἀγαπᾷ,
τότε ποῖον θὰ πιστέψης ;

Θέλες νὰ ζῇσθ σὺν καρδίαν μου, ὅπως ζεῖ τὸ πνιγνόν ἐν
τὴν φωλιν τὸν καὶ ὡς τὸ ἄρωμα εἰς τὸν κήρυκα τοῦ ἀνέμου.

Βλέπεις πόσα δένδρα καὶ πόσα ὁδοὶ δαμάσκειν γιὰ τὰ ἔργα
τενέμνα τὰ ποντὰ, καὶ πόσους κόσμους ὁμιονογεῖ ὁ ἔρωτας
γιὰ ὁσοὺς ἀγαπιῶνται ;

Θὰ ζῶμεν, ὡς μέλισσαι ἀπὸ τῶν ἀνθέων τοὺς χυμούς καὶ
ἀπὸ τὴν εὐδαιμονία μας θὰ παραδειγματισθῇ ἡ γῆ καὶ ὁ αἶθρ
καὶ ὁ αἶθρ καὶ ὁ αἶθρ, πὺν ἀγάπησε τὸν ἀχόρτοτον τοῦτον
οἶον, ὅπως ἐγὼ σὲ ἀγαπᾷ !...

Τὸ « Μπουκέτο » ὁρίζεται σὺν εὐχάριστο θέσιν νὰ αἰετῇ
γεῖνη, ὅτι ἀπέκτειν ἡ ἡδὴ καὶ τὴν Αὐτοβιογραφίαν τοῦ ἀλλοῦ
νῆτου θεατρικοῦ συγγραφέως, ποιητοῦ, σατυρικοῦ, μυθιστογραφοῦ
ΠΟΛΥΒΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ἡ ὁποία ἐργασία
ὑπὸ τοῦ πολυκαλῶστου λογοτέχνη ὀλίγον καιρὸν πρὸ τοῦ θανάτου
τοῦ καὶ τὴν ὑποκίαν ὁ ἀρχιστὴν νὰ δημοσιεύῃ προσεχῶς.

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΧΟΡΟΣ

ΤΡΑ τὰς ἀπὸ κρημ, πὺν ὅλος ὁ κόσμος χορεύει
καὶ πᾶν, ὡς τοῦ διηγηθῶμεν, ὅτι, ὁ πρῶτος
Ἑλληνικὸς χορὸς πὺν χορεύτηκε σὺν Ἑρῶνῃ,
ἦταν σὺν Στοκχόλμῃ τῆς Σουηδίας, σὺν ἐποχῇ
τῆς Βασιλείας Χριστινᾶς, μέσα εἰς τὸ παλάτι
τῆς καὶ κατὰ διατάγην τῆς.

Τόσο φιλέλλην ἦταν ἡ μουσογραφὴς ἐκεῖνη
ἀνασσα, πὺν θέλησε ν' ἀναστήσῃ τὴν πεθαμένην
τότε Ἑλλάδα... Τὰ τοῦ φιλελληνισμοῦ τῆς καὶ
αἱ προστάσεις τῆς εἶνε ἀγνωστες εἰς τὸ Ἑλληνι-
κὸν κοινόν, ὅπως διότι δὲν ἔπρεχον τότε ἐφημερίδες καὶ ἡ Στοκ-
χόλμ εἶνε τόσο μακρὸν...

Ἡ Βασίλισσα ἐκεῖνη ἦταν καὶ ἐλλήνομαθής, γιὰτί ἦταν μα-
θητὴς τοῦ μεγάλου τότε Ἑλλήνιστου Vossius. Ἦταν ἐξ-
επν, εἶχε μὲν ὡς ἐπὶ ἐκείνην καὶ ἐτοιμότητα πνεύματος. Μία φορὰ
πὺν ἦταν σὺν Ῥώμῃ καὶ ἐστῶθ καὶ ἐθαύμαζε ἕνα ἀγαλμα πὺν
παρίστανε τὴν ἀλήθεια ὁ καθὼν ἄλλος πὺν τὴν συνάδουε τῆς εἶπε :
— Δόξα νὰ ἔχῃ ὁ Θεός, πὺν ἡ ἡμετέρα Μεγαλειότης, πρὸς
σε τὴν... ὁ δὲ ἡ ἡ εἶπε : Ἐστῶθ. Γιατί οἱ ἐσπερμένοι, τὴν
ἀποκρίνοντες εἰς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

— Τὸ πιστεύω, ἀπῆλθον ἡ βασίλισσα, γιὰτί ὅλοι αἱ ἀλλή-
λεις δὲν εἶνε... ἀπὸ μέρους.

Τὸν Ἑλληνικὸν χορὸν εἰς τὰ Παλάτια τῆς Στοκχόλμης, ἀνέ-
λαβαν νὰ τὸν... ἐκτελέσουν δύο μεγάλοι... σοφοὶ τῆς αὐλῆς,
πὺν με δοσολογία μεγάλην κατάρθασε ἡ βασίλισσα γιὰ νὰ
τοῦς πείσῃ.

Ὁ Μάρκος Μείβωμος, βαθὺς σοφός, βαθέως ἐγκύβησε στὰ
ἀρτία καὶ γνωρίζων καλῶς καὶ τὰς ἀρχαίας μουσικῆς καὶ
ὁ βιβλιογράφος αὐτῆς Ναντέ (Naudé) « ἀνὴρ πολυμαθής, διάση-
μος φιλόσοφος πολλὰ εἰδὼν καὶ κατεδιδόν... »

Τὸ νὰ χορεύσῃν δύο σοφοὶ χοροὺς ἔστω καὶ σὺν βασιλικῷ
παλάτι, τὴν ἐποχὴν, πὺν οἱ σοφοὶ ἦσαν σοβαροὶ καὶ βαρεῖς σὺν
τὰ βουνά, ἦταν μέγα ἐγκλημα.

Μία ἡμέρα ὁ Bochart ἕνας ἀπὸ τοὺς πολυμαθεστέρους ἀνδρας
τοῦ 17ου αἰῶνος, προσκλήθηκε ἀπὸ τὴν βασίλισσα νὰ παίξῃ
μαζί τῆς τὸ Volant καὶ παίξας ἄκουσε τέτοιον ἐξάφελμα ἀπὸ τοῦς
ἄλλους σοφοῦς, πὺν δὲν ἐδύλαμνε νὰ βγῇ, ἐπὶ μεγάλο χρονικὸ
διάστημα ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι του.

Ἄς φαντασθῇ λοιπὸν κανεῖς, τὴν περιέμενε τοὺς δύο γέροντας
σοφοῦς, πὺν θὰ χορεύαν τοὺς ἑλληνικοὺς χορούς αὐτοὶ οἱ δύο
μόνοι.

Ὁ Bochart αὐτὸς εἶνε ὁ ποιητής, κατόπιν, τὸ ἐπίγραμμα
σὺν Βασίλισσᾳ Χριστινᾶ, πὺν χαράχθηκε σὺν τᾶφο τῆς.

Ὅπως μία φορὰ
ἡ Βασίλισσα Σαββᾶ,
πῆγε σὺν Σολομῶντι, τὴν σοφίαν του ἀκούσασα,
ἔτσι καὶ σήμερα οἱ σοφοί,
ἔρχονται σὺν Χριστινᾶ,
τὴν σοφίαν αὐτῆς θαυμάζοντες.

Ὁ Bochart αὐτὸς, ἦταν καὶ γλωσσολόγος δεινός, μελέτησε
τὰ ἀνατολικά καὶ εὐρώπεια ὅς ὅλες τῆς γλώσσας τοῦ κόσμου, ὅτι
κατάγονται ἀπὸ τὴν φοινικικὴν, ὅπως οἱ σοφοὶ μας σήμερα εἰς
ἐπιλοκῶν ὅλας καταγομένους ἀπὸ τὴν σανακριτικὴν.
Ἄς ἔλθωμεν εἰς τὸν χορὸν.

Οἱ ἑλληνικοὶ χοροὶ ἐξετελέσθησαν με τὴν προσθήκην μικροῦ
divertissement ἑλληνικοῦ, ἐκτὸς τοῦ προγράμματος, γιὰ surprise.
Ὁ Νωδὸς καὶ ὁ Μείβωμος ἐχόρευσαν. Σὺν σοφοὶ ὅμως, πὺν
ἦσαν, μὴ συνειδητοῦντες εἰς τὰ κομικά, τὰ χόσαν. Ἡ αὐτὴ γε-
λοῦσε ἀποκρίσας, ἀλλὰ μετὰ... σεβασμοῦ. Φαίνεται ὅτι ἡ σοφία
καὶ ὁ χορὸς δὲν συμβιβάζονται.

Περὶ ὅσοιο ἀπὸ τοῦς ἄλλους καὶ ἀθθαδέστερα γελοῦσε ὁ
Γάλλος ἱατρός τῆς Βασιλείας Βουρδελά (Bourdela) καὶ ἄφινε
καὶ ἄφινε πειρακτικά, τόσο πρόστυχα, πὺν ὁ Μείβωμος ὅμως
καὶ ἄφινε τὸν χορὸν τοῦ εἶπε Ἑλληνιστὶ :

Πᾶσιον γὰρ τὸ ἀκούσον μὲν, πᾶταζον δέ...
Καὶ ἄφινε ἀμείως τὸν χορὸν, τὸ παλάτι, τὸν συγχορευτὴ
τοῦ τὸν Νωδὸ καὶ τὴν Βασίλισσα σὺν μισῶ τοῦ... χοροῦ, ἔφυγε
ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα, κατέβηκε εἰς τὴν πόλιν καὶ ἐπιβίβασθεῖς με-
τῇ καὶ εὐδῆσαν σὺν Δανία.

Καθὼς ἀπεδείχθη ὅμως ἐκ τῶν ὑστέρων, ὁ Βουρδελά, εἶχε
ἀλγος νὰ φαῖν τόσο ἀγενής.

Ἐτοί τελεῖσθε ἄρχημα ὁ πρῶτος Ἑλληνικὸς χορὸς, πὺν ἐ-
παίχθησαν εἰς τὴν Ἑρῶνῃ εἰς βάρος τῶν φτωχῶν, ἀλλὰ σοφῶν
γεγονῶν !

Ἵως οἱ σοφοὶ ἔχουν κεφαλὰς, ἐνῶ οἱ χοροὶ
ἔχουν πόδια μπαλαρίνας.

Ἄς ἔλθωμεν σὺν Βουρδελά.
Αὐτὸς ἦταν ἱατρός συγγραφέας καὶ ἀββάς. Τὸν
ἐκάλεσε ἡ Βασίλισσα σὺν 1650 ἀπὸ τὸ Παρίσι, δταν
ἔχεν ἀρρώστια βαρεῖα. Τὴν ἐθεράπευσε καὶ κα-
τάρθασε ν' ἀποχτήσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς καὶ

σὺν τέλῳ νὰ γείνη κύριος μέσα σὺν παλάτι με τὸ εὐεργέτω
Γαλλικὸ πνεῦμα του καὶ τοὺς χαριεντισμούς του. Στὸ τέλος
ἔγεινε τόσο ἀρεστὸς εἰς τὴν Βασίλισσα, πὺν αὐτὴ δὲν μποροῦσε
νὰ περῶν τὴν ὥρα τῆς χωρὶς αὐτόν.

Ἄλλοτε τῆς τραγουδοῦσε, ἄλλοτε τῆς ἐπαίξε με κιθάρα Γαλ-
λικά τραγοῦδια, πολλὰς φορὰς κατέβαινε καὶ ὡς τὰ μαγεῖα
κάτω, γιὰ νὰ ἐποπτεύσῃ ὡς ἱατρός τὴν καθαριότητα, ἡ νὰ δι-
δάξῃ κανένα πικάντικο Γαλλικὸ φαγί, πὺν τόσο ἤρεσκε σὺν
Μεγαλειότητι.

Μήπως ἀπὸ τοῦς παλποὺς χρόνους, ἡ μαγειρικὴ δὲν εἶχε χα-
ρακτηρισθῇ ὡς ἐπιστήμη τῶν ἐπιστημῶν ;

Ὁ Βουρδελά ὅμως αὐτός, ἴδελε νὰ ἦταν ὁ ἀπόλυτος κύ-
ριος καὶ δεσπότης σὺν πνεύμα τῆς Βασίλισσας, ἐπειδὴ δὲ τὴν
ἔβλεπε πολὺ προσέχουσαν καὶ ἐκτιμῶσαν τοὺς σοφοῦς, μετῆ-
χετο καθεὶς ραδιουργία, καὶ καθεὶς προσηγορία, γιὰ νὰ τῆς ἐμπεύσῃ
πρὸς ὅλους τοὺς ἄλλους δυσπιστία, νὰ τὴν ἀποτρέψῃ ἀπὸ καθε-
μὲν καὶ οὐνοῦ καὶ νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ καθε-
σοφῆς με τοὺς σοφοῦς, ἐκδῶσαν καὶ προσπαθῶν νὰ καταστήσῃ
αὐτοὺς γελοῖους.

Λέγεται ὅτι κατὰ σατανικὴν ἐμπνευσίν, αὐτὸς ἐπέδειξε τὴν
ἐκτέλεσι τῶν Ἑλληνικῶν χορῶν εἰς τὸ παλάτι, καὶ ἐπέδειξε
ὡς ἀρμόδιους καὶ μοναδικούς νὰ τοὺς χορεύσουν, τοὺς δύο γέ-
ροντας καὶ πολυμαθεῖς σοφοῦς.

Ἐτοί ἡ Αὐτὴ ἔλασε τὸν Μείβωμον, μὴ ἐπανελθόντα, ἀπὸ
τὸ βράδν ἐκεῖνο, εἰς τὴν Σουηδικὴν ἡσθένειαν δὲ ἀπὸ τὴν νεύρῳ
τοῦ καὶ παρ' ὀλίγον νὰ πεθάνῃ ὁ Νωδὸς.

Γιὰ νὰ φαῖν δὲ ἡ μοχθηρία καὶ ἡ κακία τοῦ ἀνθρώπου
αὐτοῦ, ἀρκεῖ ν' ἀναφέρωμεν καὶ τὸ ἐξῆς : Ἐνὰ βράδν πὺν ὁ
Bochart ἐπρόκειτο ν' ἀναγνώσῃ, ἐμπρὸς σὺν Βασίλισσᾳ καὶ
σὺν Αὐλῇ, ἀποσπᾶ-
σματα ἀπὸ τὸ περί-
φημο ἔργο τοῦ Pha-
leg, ἡ Χριστινὰ δὲν
παρενέρεθ' ἐξ ὁδο-
νείας κωλυμένην,
ὅπως εἶπεν ὁ ἱατρός,
γιὰτί, γιὰ νὰ ματαιώ-
σῃ τὸ ἀνύγνωμα
καὶ νὰ στερήσῃ τὸν
σοφὸν ἀπὸ τὴν τιμὴν,
ἐπεισε τὴν Βασίλι-
σα ἀπὸ τὸ πρῶτ, ἐξε-
τάζων τὸν σφυγμὸν
τῆς, ὅτι εἶνε ἀσθενής
καὶ ἔχει ἀνάγκη νου-
χίας καὶ...φαρμάκων.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
δὲν τετέλειωσε καλῶ.
Τόσο παρὰ πᾶν ἡ
γέρθησαν ἐναντίον
τοῦ, πὺν ἀναγκάσθη-
κε ν' ἀποχωρήσῃ ἀπὸ
τὴν Αὐλὴν. Ὅταν δὲ
κατόπιν ἐγγραφῇ εἰς
τὴν Βασίλισσαν ἐπι-
στολὴν, ζητοῦν τὴν
εὐνοίαν τῆς, αὐτὴ ἐ-
πέταξε τὸ γράμμα καὶ
εἶπε, μορφαῖοντα με
ἀπὸ τῆς :

— Ὁφ, μορφαῖοντα
ρεβέντι !

Τὸ «ρεβέντι» ἐξε-
δικηθῇ τὸν Ἑλληνι-
κὸν χορὸν.

Ὁ Βιβλιογράφος

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Ο ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

Ο Γαβριηλίδης και η πρόσθεσις.—Ένα επεισόδιο έλεημοσύνης εις τὸ Φάληρο.—Πῶς χάθηκε στὴν Κηφισιά.—Μία ἡδονὴ πού μᾶς εἶνε ἀγνωστος.—Ο Κῦρ Θανάσης ὁ κλητῆρας του.—Ένας φυλακισμένος μετὸν θυρωρὸ του.—Ο Περικλῆς τῶν Νεοελλήνων.—Πῶς ἕνας συντάκτης ἔδωκε τὸν Γαβριηλίδη ἀπὸ τὴν... «Αἰρέσει».

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καὶ ἦσαν τότε συντάκται εἰς τὴν «Αἰρέσει» : Ὁ Γιώργος Βουτρινᾶς, ὁ Ἀριστεὸς Καμπάνης, ὁ Τίμος ὁ Σταθόπουλος, ὁ Θόδωρος ὁ Συναδινός, ὁ Θανάσης Μίχας, ὁ μακαρίτης ὁ Ροδοκανάκης, ὁ μακαρίτης ὁ Σοφοκλῆς ὁ Φαρμακίδης, ὁ Διονύσιος Κόκκινος (Μακκαβαῖος) καὶ δὲν ἐνθυμούμαι, τώρα, ποῖοι ἄλλοι.

Ἦθελαν νὰ πάνε νὰ διαμαρτυρηθοῦν εἰς τὸν Γαβριηλίδη, ὁ πρὸς αὐτὸν ὅμως σεβασμός, τοὺς συνεκράτει, ἀλλὰ καὶ πάλιν, πῶς νὰ ἐφευγαν ἀπένταροι. Τέλος ἀπεφάσισαν νὰ στείλουν ἑνένα, νὰ κάμω παραστάσεις, ὡς μικρότερος.

— Πῶς θὰ κάμω Πάσχα ὁ κόσμος χωρὶς χρήματα, τοῦ ἔλεγα. Καὶ ὁ Γαβριηλίδης ἀφελός : — Εἰ τότε παρατείνετε τὴν... Σαρακοστήν.

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Πρακτορείου τῶν Ἐφημερίδων κ. Τσαγκάρας, ἔλεγε, ὅτι ὁ Γαβριηλίδης δὲν εἴχευε νὰ κάμω πρόσθεσιν. Κάτι περισσότερον ἀκόμη.

Ὁ Γαβριηλίδης δὲν ἤξευρε τί εἶνε χρήμα. Λογιστὰ τοῦ ἐμβερνοῦσαν τὸ οικονομικὸν μέρος τῆς «Αἰρεσιόλεως», χωρὶς αὐτὸς νὰ ἔχη ἰδέαν, εἰς ποῖον οικονομικὸν σημείον εὐρίσκειται τὸ φύλλον. Καὶ ἔτσι πολλὰ φορὲς, ἐκεῖ πού αὐτὸς ἔκανε ὄνειρα ἀποστολῶν εἰς τὸ ἔξωτερον καὶ ἐνισχύσεως τοῦ φύλλου, ἤκουεν αἰφνιδίως ὅτι δὲν ὑπάρχουν χρήματα, οὔτε γιὰ νὰ ἀγορασθῇ χαρτί, ἐκείνην τὴν ἡμέραν.

Ὅσῳ δὲ ἐφθανε, πράγματι, μέχρις αὐτοῦ, καὶ κανὲν περισσεύμα, αὐτὸς τὸ ἐδαπάνη γιὰ σοβαρὰς ἐκδόσεις, αἱ ὁποῖαι ὅμως ἐφθάναν, ὡς ἐμαρκαρίσθη εἰς τοὺς χοίρους, εἰς τὸν μὴ ἀναγινώσκοντα τότε Ἑλληνα λαόν.

Ἐχε τὴν μανίαν τῶν ἐκδόσεων. Παρακολουθοῦν ὅλην τὴν πνευματικὴν, φιλολογικὴν, διανοητικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν κίνησιν τῆς Ἑλλάδος, γνωρίζων καλῶς Γαλλικὴν, Ἀγγλικὴν, Ἱταλικὴν καὶ Γερμανικὴν, ἤρπαζε κάθε νέον, ἐνδιαφέρον, ὀφέλιμον, λαοεπλητήριο βιβλίον, πού θὰ ἐξεδίδετο καὶ φρόσκο ἀκόμη, προσπαθοῦσε νὰ τὸ διοχετεύσῃ εἰς τὸν ἑλληνικὸν ἐγκέφαλον, ρεκλαμᾶρον αὐτό, καταδαπανῶν καὶ καταναλισκῶν αὐτόν.

Ἐλεγε ὁ πρῶτος ὀμιλῆσας καὶ ἀναγγελλὰς τὸν Σοσιαλισμὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα, πρὶν οἱ Ἕλληνες οὐτε τὸν ἐννοήσουν καν ἰ...

Ἦ ρεκλάμες τοῦ ἦταν ματσουκιές, γιὰ τὸ ζῦπνημα τοῦ κόσμου. Ἀλλὰ τὰ γαϊδούρια (μετὰ συγχωρήσεως) καὶ ὁ ἑλληνικὸς λαός, δὲν ζυπνοῦν μετέτοια.

Καὶ ἔτσι σπουδαῖες ἐκδόσεις, βιβλία πρώτης τάξεως, δυσύλητα καὶ ἀναζητούμενα, ἀκριβοπληρωόμενα σήμερον, στίβαχθέντα εἰς τὰ κατώγια τῆς «Αἰρεσιόλεως», ὅταν ἦταν στὴν ὁδὸν Σοφοκλέους τὰ γραφεῖα τῆς, ἀπύλητα καὶ ἀζήτητα, ἐπωλήθησαν κατόπι, ἀπὸ τὸν Ν. Ἰγγλέσην, διαχειριστὴν μὴ φορὰ τῆς «Αἰρεσιόλεως», μετὸν ὅκα, εἰς τοὺς μακάλληδες καὶ τουλουμουτιρτζήδες τῶν Ἀθηνοῦντες προτενοῦσιν ταύτης τῶν Ἑλλήνων...

Ὅθ' ἐξαελοῦμεν εἰς τὰς ἐκδόσεις τῆς «Αἰρεσιόλεως».

Ἐπανέρχομαι εἰς τὴν ἀγνοίαν τῆς ἀξίας τῶν χρημάτων ὑπὸ τοῦ Γαβριηλίδου.

Μία ἡμέρα ἔχε καταβῆ εἰς τὸ Φάληρον. Ὅταν ἠδέλθη νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ διεθύνετο εἰς τὸ τράμ, εἶδε ἕνα πτωχόν, τοῦ ὁποίου ἡ δυστυχία, φαίνεται, τὸν κατεσυνεκίνησε. Ὁ Γαβριηλίδης ἦτο καὶ τῶν πρώτων ἐντυπώσεων. Πολλὰς φορὲς τὸν ἐπερνε κανένα, ὅπως τὸν ἔβλεπε καὶ τὸν ἐζύγιεν κατόπιν. Πόσες φορὲς μετενόησε γι' αὐτὸ πικρὰ ἰ... Βάζει λοιπὸν τὸ χεῖρ τοῦ στὴν τσέπη καὶ τοῦ δίδει ὅσα

Τοῦ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ

τὸν Σπύρο τὸν Μερκούρη, τὸν τοῦ ὁποίου εἶχε βαφτίσει καὶ τὸ μὲγάλο του παιδί, τὸν Παναγιώτη, ὃν δὲν ἀπατώμαι.

Στὸ δρόμῳ ὁ Μερκούρης, συνήντησε κάποιον χωρὶς καὶ στήθεα πρὸς στιγμὴν νὰ ὀμιλήσῃ. Ὁ Γαβριηλίδης ἐποχώρησε. Στὴν λείωσιν ὁ Μερκούρης τὴν κοῦβέντα του, ποχώρησε καὶ αὐτὸς. Κάτι γιὰ τὸν Γαβριηλίδη, πουθενά ! Ψάχνει ἐδῶ, κυττᾷ ἐκεῖ, μετὰ τὸν δρόμῳ ἐμπρός, ἴσως καὶ ἄδειος, κυττᾷ πίσω, τίποτ' ἄλλο. Ψυχὴ ἰ...

— Τί ἐγίνεν ὁ Γαβριηλίδης ; ἀνελάληθ' ἰ...
— Τέλος συνατάνει ἕναν χωριανό.
— Βοὲ μὴν εἶδες ἕναν ἄνθρωπον ἔτσι καὶ ἔτσι νὰ ἀπὼ μαρτυρᾷ ;
— Ὅχι.
— Κανέιν, κανέιν δὲν εἶδες, ἐδῶ στὸ δρόμῳ πού ἐχόχουσαν ;
— Κανέιν. Ἐνα παλαβὸν μοναχά, εἶδα ἐδῶ μέσα στὰ χωρὶς καὶ φωνάζει.

— Ποῦ.
— Νὰ ἐκεῖ κάτω ! Στὸ γρασιδί...
— Κυντάει ὁ Μερκούρης, τί νὰ ἰδῇ ! Ὁ Γαβριηλίδης ἐπαύει, βιάδεν ἀπάνω στὴν γεμάτην δροσά, πρᾶντὴν γλῶσση, φάλλον τὸ πρῶτότυπα τραγούδι του...

Δὲν ἔχονε τρία πράγματα :
Τὸ σταθὶ τῶν ἀξιωματικῶν.
Τὸ σχολαστικισμὸ τοῦ Σχολείου καὶ τοῦ Κράτους.
Καὶ τὰ στενά παπούτσια.

Τὸ στέδιο τῶν ἰδικῶν του παπουτσιῶν, τὸ εἶδε ὁ ἴδιος. Ἦσαν στρουγγυλά καὶ φουσκωτά ἐμπρός, ὅσῳ κεφεδες.
Καὶ τίς περισσότερες φορὲς τὰ φοροῦσε χωρὶς κάλτσες !
Εὐτυχία του ἡ ζυπολῆσις. Ἦδονή του νὰ περιπατῇ ξυπόλητος.
— Θέλεις νὰ αἰσθανθῇς ἐλευθερίαν ; Θέλεις νὰ αἰσθανθῇς περὶ τερικὴ χαρὰ ; μᾶς ἔλεγε. Συπολῆσου καὶ περπάτα ! Ἦδονετα αὐτὸν τὸ σῶμα, ἀπολαμβάνει...

Πολλὰς φορὲς ἔγραφε, ἔχων τὰ πόδια τοῦ βυθισμένα σ' ἐν λεβέτι με νερό...

Καὶ ἔτσι ἐδέχτο, ὅποιον, ἐτύχαινε νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ ἐκείνην τὴν ὥρα τῆς πόδουσις.

Λέγω νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ καὶ ἐνθυμούμαι τὰς ἐπισκέψεις τῶν (Γράφω οὐχὶ κατὰ χρονολογικὴν σειράν, οὔτε κατὰ τάξιν. Γράφω ὅπως μοῦ ἔρχονται αἱ ἀναμνήσεις στὸ κεφάλι).

Γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ κανεὶς τὸν Γαβριηλίδην, μὴ φορὰ, ἦτο ἀπὸ τὰ δυσκολώτερα κατορθώματα :

Ἐγὼ ὁ ἴδιος εἶδον Ὑπουργούς, νὰ τὸν περιμένουν ἔξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο του, ὅταν ἀρχετὴν, ὅς ὅπου νὰ ἀποφασίζε νὰ τοῦ δώσῃ Μία φορὰ ὁ τῆς Ἠλείας Στεφανόπουλος Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, περιμένεν ἕνα τέταρτο ἀκριβὲς, ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν πύλην, στεκόμενος μὲ τὸν Μπάριμα - Θανάσην, ἡ μάλλον κῦρ-Θανάσην, τὸν τότε κλητῆρα τῆς «Αἰρεσιόλεως», ἀνεμένοντας νὰ τὸν λειώσῃ ὁ Γαβριηλίδης καὶ νὰ καταβῇ μὲ τὸν Φάληρον.

Μὴ σὰς φανῇ παράξενον ἔαν σὰς πῶ, ὅτι καὶ οἱ θυρωροὶ τοῦ Γαβριηλίδου, εἶχαν φυσιογνωμίαν.

Οἱ γεροντότεροι δημοσιογράφοι ἐνθυμοῦνται τοὺς παλαιότερους Ἐγὼ ἐνθυμοῦμαι τὸν κῦρ-Θανάσην καὶ τὸν Περικλῆ.

Ἦκουσα νὰ ὀμιλοῦν περὶ τοῦ Μπάριμα-Κώτσου τοῦ παλαιότερου καλῆ φουστανελλὰ θυρωροῦ «Αἰρεσιόλεως» ἐπὶ τὸν ἑνὸς τὸν Ρέπουλην. Τόσο δὲ Ρουμελιώτην, καθὼς λέγουσιν, ὅστε ἀπὸ τὴν καμαρὰ του δὲν ἔλειπεν οὔτε ἡ κατὰ τὸν φλογέρα, οὔτε ἡ χαντζάρα, οὔτε ἡ σοῦβλα τοῦ κοροῦρου.

Λέγεται ὅτι ὁ Μπάριμα Κώτσος ἀπεμακρύνθη τῆς πόλεως, διότι μίαν φορὰν ἐνεφανίσθη ἐνώπιον τοῦ Γαβριηλίδου, δὸν μετὸν κατὰμαυρο μoustaki του ἀφηνιδίως λευκάνθη.

Ἐχε βιαιοπραγίαις ἐπὶ τῆς καταστροφῆς μετὸ γάλλοι.

Αἰωνιώτερος Ἀκροπολίτικὸς ἦταν ὁ κῦρ-Θανάσης.

Ἦτο ἐπιλόχιας τοῦ πυροβολικοῦ καὶ ἀρῆσαι τὸν ἀπὸ τῆς ἀφωσιώθη εἰς τὴν... δημοσιογραφίαν. Δὲν ἠμποροῦν ἐννοηθῇ ὡς Ἀκροπολίτικὸς χωρὶς αὐτὸν καὶ αὐτὸς χωρὶς τὴν Ἀκροπολιν.

Ἦτο ἐπιλόχιας τοῦ πυροβολικοῦ καὶ ἀρῆσαι τὸν ἀπὸ τῆς ἀφωσιώθη εἰς τὴν... δημοσιογραφίαν. Δὲν ἠμποροῦν ἐννοηθῇ ὡς Ἀκροπολίτικὸς χωρὶς αὐτὸν καὶ αὐτὸς χωρὶς τὴν Ἀκροπολιν.

Ἦτο ἐπιλόχιας τοῦ πυροβολικοῦ καὶ ἀρῆσαι τὸν ἀπὸ τῆς ἀφωσιώθη εἰς τὴν... δημοσιογραφίαν. Δὲν ἠμποροῦν ἐννοηθῇ ὡς Ἀκροπολίτικὸς χωρὶς αὐτὸν καὶ αὐτὸς χωρὶς τὴν Ἀκροπολιν.

Ἦτο ἐπιλόχιας τοῦ πυροβολικοῦ καὶ ἀρῆσαι τὸν ἀπὸ τῆς ἀφωσιώθη εἰς τὴν... δημοσιογραφίαν. Δὲν ἠμποροῦν ἐννοηθῇ ὡς Ἀκροπολίτικὸς χωρὶς αὐτὸν καὶ αὐτὸς χωρὶς τὴν Ἀκροπολιν.

Ἦτο ἐπιλόχιας τοῦ πυροβολικοῦ καὶ ἀρῆσαι τὸν ἀπὸ τῆς ἀφωσιώθη εἰς τὴν... δημοσιογραφίαν. Δὲν ἠμποροῦν ἐννοηθῇ ὡς Ἀκροπολίτικὸς χωρὶς αὐτὸν καὶ αὐτὸς χωρὶς τὴν Ἀκροπολιν.

Ἦτο ἐπιλόχιας τοῦ πυροβολικοῦ καὶ ἀρῆσαι τὸν ἀπὸ τῆς ἀφωσιώθη εἰς τὴν... δημοσιογραφίαν. Δὲν ἠμποροῦν ἐννοηθῇ ὡς Ἀκροπολίτικὸς χωρὶς αὐτὸν καὶ αὐτὸς χωρὶς τὴν Ἀκροπολιν.

Ἦτο ἐπιλόχιας τοῦ πυροβολικοῦ καὶ ἀρῆσαι τὸν ἀπὸ τῆς ἀφωσιώθη εἰς τὴν... δημοσιογραφίαν. Δὲν ἠμποροῦν ἐννοηθῇ ὡς Ἀκροπολίτικὸς χωρὶς αὐτὸν καὶ αὐτὸς χωρὶς τὴν Ἀκροπολιν.

Ἦτο ἐπιλόχιας τοῦ πυροβολικοῦ καὶ ἀρῆσαι τὸν ἀπὸ τῆς ἀφωσιώθη εἰς τὴν... δημοσιογραφίαν. Δὲν ἠμποροῦν ἐννοηθῇ ὡς Ἀκροπολίτικὸς χωρὶς αὐτὸν καὶ αὐτὸς χωρὶς τὴν Ἀκροπολιν.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Κι' ἂν ἦσουν στὴ θέση μου, τί θὰ διάλεγες ;
— Ἐνα στρατιωτικόν, ἕναν ἀξιωματικόν ! ἀπάντησε ἡ Ἰωάννα χωρὶς δισταγμό. Ὅθ' ἀντιμετώπιζεν ἕναν ἀντρεῖν λοχαγὸν μετὰ μάτια καὶ μουστάκια. Αὐτοὶ οἱ στρατιωτικοὶ εἶνε τόσο ὄρατοι, τόσο χαριτωμένοι, τόσο ἀνδρείοι... μετὸ λοφίον τοῦς πού κυματίζει, μετὰ τὰ σπαθία τοῦς πού ἀστράφτουν, μετὰ τὰ σπειροειδῆ τοῦς πού βροντοῦν... Πῶς ; Δὲν σοῦ ἀρέσουν αὐτοὶ, Μαγδαληνῇ ;

Τὸ μυστικὸν τῆς Ἰωάννας εἶταν πιά ζωγραφισμένον στὰ μάτια τῆς. Ἦ Μαγδαληνὴ ἐκοίταζε τὴν φίλην τῆς γεμάτην φρίκη καὶ ἀγωνία.

— Λοιπὸν, ξανάπε ἀργὰ ἡ Μαγδαληνῇ, ἂν γιὰ ἕναν τέτοιον ἄνθρωπον, ἐπρόβλεπε τὴν πίστη μου πρὸς τὸν Πλουτέον καὶ καταπατοῦσα τοὺς ὄρκους πού ἀνταλλάξαμε μετ' αὐτόν, θὰ με συγχωροῦσες ;
— Βέβαια... ἀπάντησε ἡ Ἰωάννα τραυλίζοντας καὶ τρέμοντας.

— Λὲς ψέμματα ! φώναξε ἡ Μαγδαληνῇ, καρφώνοντας τὸ βλέμμα τῆς στὰ ἐκστατικά μάτια τῆς φίλης τῆς.

— Λὲς ψέμματα ! ξανάπε. Τὸ καταλαβαίνω αὐτό, γιατί μόνο μετ' ἡν ἰδέα μᾶς τέτοιος αἰτίας εἶδα πρὸ ὀλίγου τὸ μέταπό σου νὰ χλωμαῖ, τὰ μάτια σου νὰ ὀφθαλμίζονται καὶ ἡ συνείδησί σου νὰ ἐπαναστατῇ. Σὲ εἶδα νὰ πλημμυρᾷς ἀπὸ φρίκη νομίζοντας μετὰ ἐκμνησμένη καὶ χαμένη.

Ἦ Ἰωάννα θέλησε νὰ στρέψῃ ἄλλοῦ τὸ κεφάλι τῆς, μὰ ἡ Μαγδαληνῇ τῆς κρατοῦσε δυνατὰ τὸ χεῖρ...

— Καὶ τότε, τότε, ἐπρόσθεσε ἡ Μαγδαληνῇ, ξεφώνισες ἐκεῖνο τὸ καὶ σὺ ἰ...
Ἦ Ἰωάννα προσπάθησε νὰ σηκωθῇ, ἀλλὰ δὲ μπόρεσε.

— Ξεφώνισες τὸ καὶ σὺ ἰ ! ἐξακολούθησε ἡ Μαγδαληνῇ, ὁμιλῶν ὅτι γνωρίζεις καὶ μίαν ἄλλην ἐνοχὸν πρὸς τὸ μνηστῆρα τῆς... πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς ἴσως...

— Ἐνοχὸν ὅχι ! ἀπάντησε ἡ Ἰωάννα. Στὴν σωτηρία τῆς ψυχῆς μου σοῦ ὀφείλομαι ὅχι...
Ἦ Μαγδαληνῇ ἀνάνευσε.

— Δόξα σοι ὁ Θεός ! ψιθύρισε.
Ἦ Ἰωάννα, ὅσοις ἀπὸ κῆρυπος οἰωτῇ, ἐξακολούθησε :

— Ἀλλὰ ἀλλοῖμον, ἔαν ἐκείνη γιὰ τὴν ὁποία μιλοῦμε δὲν εἶνε ἀκόμα ἐνοχος, θὰ γίνῃ πολὺ γλήγορα.

Ἦ Ἰωάννα ἔκανε νὰ διαμαρτυρηθῇ.

— Σάπα, σάπα, ἔξω ! ἐξακολούθησε ἡ Μαγδαληνῇ. Ἦ πῶς στὴν ἀρχὴ φαίνεται ἀδύνατος... νομίζω πῶς εἶμαι δυνατὴ καὶ παίζουμε μετ' αὐτὸν κίνδυνον. Νομίζουμε ὅτι μετὰ μερικὰς ἀδύνατες ἐρωτικές συνεπειάς, δὲν κάνουμε κανένα κακόν, δὲν προδίδουμε κανένα ! Καὶ ἐπειτα... Αὐτὸς ὁ λοχαγὸς—λοχαγὸς δὲν εἶπε πῶς εἶνε ;

Ἦ Ἰωάννα κοκκίνισε.

— Αὐτὸς ὁ λοχαγὸς, συνέχισε ἡ Μαγδαληνῇ, εἶνε τόσο γλυκός, τόσο ντροπαλός, μᾶς σέβεται τόσο... Αὐτὸς ὁ τόσο υπερήφανος καὶ ἀγριὸς πρὸς τοὺς ἄντρες, ταπεινώνεται, γονατίζει μπρὸς σὲ μὴν ματιά μας καὶ νομίζουμε πῶς εἶνε τρέλλα νὰ τὸν φοβηθοῦμε καὶ σκληρότης νὰ τὸν ἀπελπίσουμε...

— Ἀλλὰ τὸν ξέρεις λοιπὸν ; ἐτραύλισε ἡ Ἰωάννα ἐκπληκτῇ.

— Ἐγὼ ; ὅχι. Ἀλλὰ κάθε μέρα στὸ μέγαρο τῆς Θούνης βλέπω ἐκατοντάδες τέτοιους ἀξιωματικούς καὶ τοὺς ξέρω καλά. Ἀχ, φταχτὴ Ἰωάννα, γιατί δὲν ἔχεις ἀκόμα καταλάβῃ ὅπως κ' ἐγὼ τοὺς σκοπῶς τὸν. Θὰ καταλαβαίνεις τότε ποιά κομωδία παίζω. Ἦ δειλία τοῦ ἐκείνη, ἡ γλυκύτης τοῦς, ὁ σεβασμός τοῦς εἶνε ὅλα ψέμματα, καὶ ψέμματα καὶ προσποιήσεις γιὰ ν' ἀπατοῦν τὸ θῆμα τοῦς, πού θαυμάζω ἀπ' ὅλα αὐτὰ καταραζομένη μετ' αὐτὸν ἀνθρώπων.

Ἦ Ἰωάννα ἐκρυψε τὸ φλογισμένον πρόσωπό τῆς μετ' αὐτὴν τῆς.

— Μαγδαληνῇ ! Μαγδαληνῇ ! ἐφώνησε μέσα στὴν ἀπελπισίαν τῆς. Δὲν τὸν συζυγόν σου, ἐξηκολούθησε ἡ Μαγδαληνῇ καὶ πρὸς σὲ πόσο ἀνώτερος εἶνε ἀπὸ τὸν λοχαγόν σου. Μπορεῖ νὰ μὴ ἔχει καταγωγή, εἰμένους, μπορεῖ νὰ εἶνε τεχνίτης, ἀλλὰ ποτὲ ἐγγενικὴ καὶ καλὰ ἀπ' τὴ δική του δὲν ἐπαλλε μέσῳ ἑνὸς ἀνθρώπου στήθη. Βέβαια δὲν εἰς γονεῖς μετὰ τῆς ψευτικῆς κομωδίας του καὶ τὰ ὑποκρινόμενα λόγια του, ἀλλὰ, ἂν χρειασθῇ, μπορεῖ νὰ χύσῃ δόλοκληρο τὸ αἷμα του γιὰ σένα.

— Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, ψιθύρισε ντροπιασμένη ἡ Ἰωάννα.

— Τότε λοιπὸν στρίψον ἐπάνω στὸ γερό ἀντρίκειο τοῦ χεῖρ καὶ φέρε καταρῶνιο μέσ' ἐπὶ βασιλικῇ τῶν καρδιᾶ. Ἐκεῖ βρίσκειται ἡ ψυχὴ τῆς γαλήνης, ἡ ὑπόληψις καὶ ἡ πραγματικὴ τρυφερότης.

Ἐξ' ἀπὸ αὐτὴν δὲ θὰ συναρτήσῃς παρὰ τὸ ψέμμα καὶ τὴν ἀπάτην... Αὐτὴ εἶπε ἡ Μαγδαληνῇ στὴν Ἰωάνναν, ἡ ὁποία ἐξακολουθοῦσε νὰ κλαίῃ σιγὰ-σιγὰ. Ἦ κόρη τοῦ Λαντρεῖ τὴν ἀρῆσε νὰ καταρῶνι ἀπὸ τὸ ἐξαγνιστικὸν ἐκεῖνο κλάμμα καὶ τῆς εἶπε :

— Ὑγιάνε τώρα... Γύρισε στὸ παιδί σου. Ἐγὼ πηγαίνω ἐκεῖ πού με καλεῖ τὸ καθήκον μου... Πιστεύω τὰ λόγια μου νὰ σὲ ὠφελοῦν.

Ἦ Ἰωάννα προσπάθησε νὰ σηκωθῇ, ἀλλὰ δὲ μπόρεσε.

— Καὶ πῶς αὐτό ; ὤστησε. Μήπως νομίζεις...
— Τί νομίζω ;
— Ὅτι ὑπάρχει ἐδῶ μέσα... χωμένος πουθενά κανένας θησαυρός ;

— Δὲν τὸ νομίζω, ἀπάντησε ἡ Μαγδαληνῇ, ἀλλὰ εἶμαι βέβαια γι' αὐτό.

Ἦ ὅρατα μυλῶνός ἐμεῖς μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα.

Ἦ Ἰωάννα προσπάθησε νὰ σηκωθῇ, ἀλλὰ δὲ μπόρεσε.

Ἦ Ἰωάννα προσπάθησε νὰ σηκωθῇ, ἀλλὰ δὲ μπόρεσε.

Ἦ Ἰωάννα προσπάθησε νὰ σηκωθῇ, ἀλλὰ δὲ μπόρεσε.

λησαν...

Ἦ Ἰωάννα κρεμάστηκε στὸ λαιμό τῆς.
— Ὁ ἀκριβὴ μου φίλη, συχώρα με... ἐτραύλισε. Συχώρα με, ἀληθινῇ μου φίλη.

Ἀπὸ ἀγκαλιάστηκαν καὶ φιλήθηκαν ἡ Μαγδαληνῇ ἀπομακρύνθηκε γρήγορα. Ἐκανε καιμιά εἰκοσαριά βήματα καὶ κατόπιν γύρισε καὶ κοίταξε τὴν φίλην τῆς. Ἦ Ἰωάννα στεκόταν ἀκόμα ἐκεῖ πού τὴν εἶχε ἀφήσει ἔχοντας τὸ ἕνα τῆς χεῖρ στὴν καρδιά καὶ τὸ ἄλλο σπληνισμένον στὸν κορμὸ τῆς ἱτίας κ' εἶχε στραμμένον τὸ θελητικὸν πρόσωπό τῆς, πού εἶταν πολὺ χλωμό, πρὸς ἕνα μονοπάτι μετ' αὐτὸν τὰ στήματα. Ἀπὸ ἐκεῖ ἡ Ἰωάννα εἶχε δεῖ πολλὰς φορὲς τὸν δὸν Ραφαήλ νὰ ἐρχεται.

Ἦ Μαγδαληνῇ στέναξε καὶ σκύβοντας μετὰ θλίψι ἐξακολούθησε τὸ δρόμῳ τῆς, ἀσφαρᾷ ἀκουσε φευγαλέα βήματα πίσω τῆς καὶ συγχρόνως ἕνα χεῖρ πού ἐτρεμε νὰ τῆς π

ΑΓΡΙΟΙ ΛΑΟΙ

Ένας αγών μέχρι θανάτου μεταξύ αγρίων της Πολυνησίας χρησιμοποιούντων όπλα του τόπου των

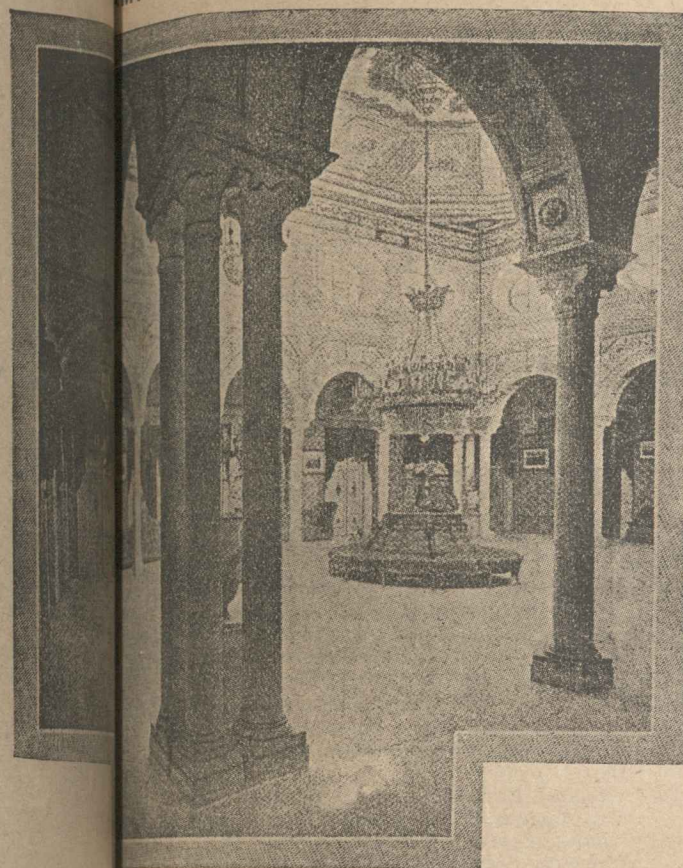

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΝ

Σκηναί από τὸ νεώτατον κινηματογραφικὸν ἔργον «Γιὰ τὴν Ἀγάπην». Δύο ἀπὸ τοὺς πρωταγωνιστάς, ὁ περίφημος Βαλεντίνο καὶ ἡ Μίς Ἑλέ Γουέρνερ

ΜΥΘΕΝΙΑ ΠΑΛΑΤΙΑ

Μία αὐτοσχεδιαστικὴ τῆς Μπέη τῆς Τύνιδος, τοῦ ὁποῖου ἡ πολυτέλεια καὶ ἡ ἐνθουσία τὰ μαγικὰ παλάτια τῆς Χαλιμάς

Ἡ δὺο Τρεντίνι ἐπιδεικνύει μετὰ τοὺς χοροὺς τῶν τοῦ Ἀθηναίου τῆς ἐπιθεωρήσεως «Μπὲν ζοὺρ Παρί».

ΕΙΚΟΝΕΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΖΩΓΡΑΦΩΝ

Μία ὑπέροχος τοιχογραφία ναοῦ τῆς Φλωρεντίας παριστάνουσα τὸν Διάβολον μεταφέροντα εἰς τὴν Κόλασιν ἀμαρτωλὴν γυναῖκα!

Ένας ἀπὸ τοὺς πλέον θαυμαστοὺς οὐρανοξύστες τῆς Νέας Ὑόρκης, μέσα εἰς τὸν ὁποῖον στεγάζεται πληθυσμὸς ἀνάλογος μετὰ μίαν πόλιν τῆς Ἑλλάδος.

ΛΗΜΟΝΗΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΓΕΡΩ-ΜΗΤΡΟΣ

(Θαλασσινή παράδοση)

"Αντικρυ από την Βάρνη είνε τὸ γνωστὸ νηοί, ἡ Φλέβαις. Τὸ νηοί αὐτὸ εἶνε ζορκιόμένο ἀπὸ τοὺς ναυτικούς, γιὰ τὴν ἐξῆς αἰτία:

Πάνε τώρα τρακόσια-τετρακόσια χρόνια, δώδεκα κλέφτες, διαγμένοι ἀπὸ τοὺς Τούρκους, κατέφυγαν ἐκεῖ μὲ μιὰ μικρὴ βαρκούλα. Ὁ βαρκάρης μόλις τοὺς ἀποβίβασε, ἔφυγε κρυφά, γιὰ νὰ μὴ τὸν δῇ κανένας Τούρκος περαιοματῆς καὶ εὖρει τὸν μπελά του. Ἐτοί ἡ κλέφτες ἀπομείναν εἰς τὸ νηοί, χωρὶς νὰ μποροῦνε πῶς νὰ φύγουν.

Ἐφαγαν λίγες ὑέρες χόρτα, ρίζες, πεταλίδες καὶ καρπούρια καὶ κατόρθωσαν νὰ ζήσουν, ἔπειτα ὁμῶς τοὺς ἐσφίξε ἡ πείνα καὶ ἕνας-ἕνας πέθαινε. Καθένας δὸν πέθαινε τὸν ἑσώγαν οἱ ἄλλοι, λιμασμένοι ἀπὸ τὴν πείνα, ὡς ποὺ ἔμεινε μόνος ὁ Καπετάνιος τοὺς, ὁ Γέρω-Μήτρος, ὁ ὁποῖος ἔφαγε ἀπὸ ὅλα τὰ παλληκάρια του, ὡς ποὺ πέθανε ἀπὸ τὴν πείνα καὶ αὐτός.

Ἀπὸ τότε τὸ νηοί ἔμεινε ἐζορκιόμένο καὶ καταραμένο, καὶ οὔτε καρὰβι, οὔτε βάρκα πιδνεῖ πειδ ἐκεῖ.

Πολλὲς φορὲς ἔτυχε ν' ἀράζουν ἐκεῖ πέρα καρὰβια, ποὺ δὲν ἤξεραν, μὰ σπῶνθηκαν ἀμέσως ἀνεμὸς καὶ βοή, πέτρες ἐπεφταν, χωρὶς νὰ βλέπουν ποῖος τὶς ρίχνει, παλαμάρια ἔσπασαν καὶ γίνονταν θρίμματα κάθε γυαλικοὺ ποὺ ἦταν στὸ καρὰβι.

Στὸ νηοί ἐκεῖνο, ἐπειδὴ ἔχει ἄρθονο καὶ καλὸ χορτάρι, πολλοὶ ποιμένες πέρασαν τὰ προβάτὰ τους νὰ βοσκήσουν, ἀλλὰ κανένα δὲ φουρδεῖ. Τὴν νύχτα ξαφνίζονται τὰ πρόβατα, προγκᾶν καὶ τὸ πρῶτο φοροῦνε καὶ τὸ περίεργο εἶνε ποὺ τὸ ἕνα μέρος τοὺς εἶνε μελανισμένο. Ἀπὸ τὸ κρέας τοὺς, οὔτε τὰ σκυλιά, οὔτε τὰ ὄρνια τρών.

Πολλοὶ τοσπάνδες ἐφύλαξαν τὴν νύχτα, εἶδαν τὰ πρόβατα φοβισμένα νὰ προγκᾶν, μὰ οὔτε ἄνθρωπο, οὔτε φάντασμα κανένα εἶδαν.

Μόνον οἱ ἀλαφροὶ σκυῖοι καὶ οἱ Σαββατογεννημένοι βλέπουν. Ἐνας ἀπὸ αὐτούς, καθὼς καθόταν ἕνα βράδυ στὴν καλύβα του, καὶ ἔφηνε κατὶ νὰ φάη, βλέπει ξαφνικά, δίπλα του νὰ κάθεται, ἕναν γέρον κίτρινον σὰν τὸ φλωρί, ἀμαρτωλό, μὲ ὁσπρια μακρὰ μαλλιά, ὡσὰν τὸ χιόνι, νὰ κάθεται, λέμε, καὶ νὰ τὸν κοιτᾷ.

Ὁ Τοσπάνης ἀμέσως κατάλαβε ποῖος εἶνε καὶ τοῦ λέει:

— Καλοπέρα, γέρω Μήτρο.

Ὁ Γέρω Μήτρος δὲν ἀπάντησε, μόνον κούνησε τὸ κεφάλι του, σὰν νὰ εὐχαριστήθη.

— Γέρω Μήτρο, θές νὰ φᾶς;

Ὁ Γέρω Μήτρος πάλι κούνησε τὸ κεφάλι του, ἀλλὰ δὲν ἀπεκρίθη.

Συνδύλιζε ὁ τοσπάνος τὴν φωτιά, συνδύλιζε καὶ ὁ Γέρω Μήτρος καὶ τὸ πρῶτο ἔχρηκε σὰν ἰσκιός. Ἀπὸ τότε τοῦ τοσπάνου αὐτοῦ τὰ πρόβατα, δὲν πάθαν τίποτε.

Τὸ βράδυ καὶ οἱ ἄλλοι οἱ τοσπάνδες καὶ χαιρετᾶν τὸν Γέρω Μήτρο, σὰν βγαίνουν εἰς τὸ νηοί, καὶ σὰν καθοῦναι νὰ φάνε, τὸν καλοῦνε.

— Ἐλα, Γέρω Μήτρο, κάθου νὰ φᾶς!

Ὁ Γέρω Μήτρος οὔτε φαίνεται πλεόν διόλου.

Καμιά φορὰ, ὅταν περνᾶνε μὲ τ' ἄλογα, τ' ἄλογα κοιτοστέκουν σὲ πολλὰς μεριές, τετῶνουν τ' αἰτιά τους, προγκᾶν τὰ μάτια τους, καὶ ὁ καρὰβις τότε, καταλαβαίνει, καὶ χωρὶς νὰ βλέπη κανέναν, λέει:

— Γεῖδ σου, Γέρω-Μήτρο.

Κι' ὁ Γέρω-Μήτρος ἀνίει τὸ ἄλογο ἵππο καὶ περνᾷ τὸν καρὰβι καὶ διαβαίνει.

ΚΕΦΑΛΩΝΙΤΙΚΟΙ, ΕΞΟΡΚΙΣΜΟΙ

(Ἐξορκισμὸς κακοῦ ἀνέμου, γιὰ νὰ μὴ ἐκδηλώθῃ.)

"Ονειρο εἶδα στὸν ὕπνο μου, τριῶν ἀγγέλων τῶπα κι' οἱ τρεῖς ἀγγέλοι τῶπαε στὴν ἔσποινα Παρθένᾳ κι' ἡ ἔσποινα μου τῶπαμε καλὸ κι' εὐλογημένο.

Ἐξορκισμὸς τῆς Γλυκειᾶς (Ζαχαρίας διαβήτης)

Χριστὸς τραπέζι ἔστρωσε κι' ὅλα τὰ μέρη, ἐκάλεσε Μὰ τὴν Κυρά Γλυκεῖα δὲν τὴν καλεῖ. Γιατὶ σουρεῖ καὶ προσορεῖ καὶ ἀνθρώπου σάρκα καταλεῖ. Νὰ μαρτυρῇ, νὰ ξεραθῇ, σὰν τῆς ἀσφακῆς τὸ κλαφεῖ, τοῦ μάρκου τὴν ἑλῆα.

(Θέρμη)

[Κεφαλωνίτικη παροιμία γιὰ τὴ δύναμη τῆς θερμῆς]

"Ἡ θερμὴ βράχους καταλεῖ καὶ τὰ θεργιὰ ἡμερώνει.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Η ΚΟΡΘΟ

[Κορινθιακὴ παράδοση]

Τὸν παλὸ καιρὸ ζοῦσε μιὰ νέα τόσο ὡμορφ, ποὺ τραυλῶχε ἀπ' τὴν ἀγάπῃ της, τρεῖς ἀδερφοὶ γιὰ νὰ τὴν πάρουνε γυναῖκα. Ἡ νέα ὁμῶς τοὺς ἀπῆντησε ὅτι θὰ πάρη ἐκεῖνον ποὺ θὰ κέρη πρῶτος ἕνα κατόρθωμα μεγάλο.

"Ἀμα τὸ ἄκουσαν αὐτοὶ οἱ ἀδελφοὶ ἀνέλαβαν ὁ ἕνας νὰ χρίσῃ τὸ κάστρο τῶν Ἀχαιοκρινθίων, ὁ ἄλλος νὰ φκίδῃ τὸ δάραγμα καὶ ὁ τρίτος νὰ φτείσῃ τὴν ἐλαίονα τῆς Κορινθιακῆς πεδιάδος.

Ὁ πρῶτος ἐτελείωσε καὶ μοναχὰ μιὰ πέτρα τοῦ ἔμεινε νὰ βάλλῃ, ἀλλὰ τὴν στιγμή ὅπου τὴν ἔβαζε, ἔφθασαν μὲ θυμὸ καὶ βουβή, τὰ νερά τοῦ δάραγματος. Τότε ἀρχισαν οἱ δύο ἀδερφοὶ νὰ φιλονικιοῦν ποῖος ἐτελείωσε τὸ ἔργον πρῶτος, καὶ σβραν τὰ σπαθιά τους, γιὰ νὰ σκοτωθοῦν. ὅταν ἔφτασε ὁ τρίτος ἀδελφός, ποὺ τελείωσε καὶ αὐτὸς τὸν ἐλαίονα τὸ φύτευμα.

Εἶδε τοὺς δύο ἀδελφούς του, ἔτοιμους νὰ πεσοκοποῦν, μὲ τὰ σπαθιά σὰ χεῖρα καὶ τὴν κόρη νὰ τοὺς κοιτᾷ. Μπαίνει στὴν μέση τότε καὶ τοὺς φωνάζει:

"Ἡ κόρη Κόρθω νὰ γενῇ, κι' ἡμεῖς ἀδέφφια νὰ ἦμαστε!...

"Ἀμα ἄκουσαν οἱ ἄλλοι τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ἀδερφοῦ των, συνήλθαν εἰς τὸν ἐσώγαν τοὺς καὶ σκέφθηκαν σὲ τί κακὸ, ἡ γυναῖκα ἐκεῖνη, παρ' ὀλίγο νὰ τοὺς σπῶνται. Ἐδῶκαν λοιπὸν τὰ χεῖρα καὶ ἀγαπήσαν ἀναμεταξύ τους καὶ τὴν κόρη τὴν πιάσαν καὶ τὴν ὄψαν ζωντανὴν στὴν Ἀροκρινθὸ ἀπάνω.

Ἀπὸ τότε ἔγινε ἡ Κόρθω καὶ γιὰ αὐτὸ τὴν λένε «Κόρθω».

Ἀπὸ τῆς κόρης τ' ὄνομα, ποῖνεχωμένη ζωντανὴ εἰς τὰ θεμέλια της.

Ἡ Κυρά Νυχτέρω

ΛΗΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΤΥΠΟΙ

Ο ΚΟΥΤΟΥΖΗΣ

Ὁ καυσικώτερος τῶν Ἑλλήνων σατυρικών. Καὶ ὁ κομψότερος τῶν δανδήδων. Πῶς ἔγινεν ἱερεὺς διὰ λόγους... φιλαρεσκείας. Τὰ ποιήματά του. Πῶς ἱερούργησε. Σκανδαλοθηρία καὶ μίση. Ὁ Κουτούζης ὡς καλλιτέχνης κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὁ Νικόλαος Κουτούζης, ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς μικροτέρους καὶ μεγαλυτέρους σατυρικούς τῆς Ἑλλάδος, τοῦ προπαρελθόντος αἰῶνος, ζωγράφος καὶ εἰδωλλιακὸς ποιητής. Οἱ Ἑλληνες ὁμῶς, ὅπως συμβαίνει πάντοτε, δὲν τὸν γνωρίζουν, ἢ τὸν ἐλησμόνησαν, ἢ καὶ ὅσοι τὸν γνωρίζουν, ἴσως νὰ μὴ τὸν ἔμαθαν καλά.

Τὸ «Μπουκέτο» θὰ παρουσιάσῃ τὸ ἔξαιρετικὸ αὐτὸ πνεῦμα, εἰς τὸν ἑλληνικὸν λαόν, στηριχθὲν ἀπάνω σὲ ἀνεκδοτοὺς πηγὰς, καὶ ἐπίσημες μαρτυρίες καὶ παλαιὰ χαρτιά καὶ ἀγνωστα χειρόγραφα, τοῦ Ἀρχιεπισκοπείου Ζακύνθου καὶ σὲ πληροφωρίας πολυτίμου.

Ὁ Κουτούζης γεννήθηκε στὴ Ζάκυνθο εἰς τὸ 1746. Ἡ οἰκογένειά του ἦταν ἀπὸ τίς περὶ ἀριστοκρατικῆς καὶ εὐπορίας τῆς νήσου.

Χρὴν περιεργείας, ἀντιγράφουεν ἐδῶ, μὲ ὅλες του τίς ἀνορθογραφίες, ἀντιγραμμένο ἀπὸ τὰ ἐπίσημα βιβλία τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἱεραρίας Θεοτόκου τῆς Ὀδηγητρίας τοῦ πρακτικῶν τῆς βασιλείας του.

«1746 μαῖον 6 ἐβάπτισα παιδεῖον ἀρσενικὸν τοῦ μυστῆ Γακουμῆν κουτούζι ἀπὸ τὴν νομικὴν τὸν γιγὴν ἀναστασία Ζαρκάκη ἦτον τὸ πιδίον ὅμοιων πενήντα καὶ ἀνάσσαντος ἦτον ὁ μιστὸς νηκολὸς περὰ τῆς καὶ ὀνομάσαντο ΝΗΚΩΛΑΣ».

Ἀπὸ μικρὸ παιδὶ φάνηκε ὅτι θὰ γείνη ἕνα ἔξαιρετικὸ πνεῦμα, καὶ ἔδειξε μιὰ μεγάλῃ ὁρεξί γιὰ μῦθοι καὶ κλίσι στὴ ζωγραφικὴ. Στὴ Ζάκυνθο ἔμαθε καλά τὰ Ἑλληνικά καὶ Ἰταλικά καὶ κατόπιν πῆγε στὴν Ἑνετία καὶ ἐποσέδασε ζωγραφικῇ.

Ἐπέστρεψε στὴ Ζάκυνθο καὶ ἐπεδόθη στὸ ἐπάγγελμα τοῦ ζωγράφου. Ἐπειδὴ ὁμῶς ἦταν ὀξύθυμος, φιλολοιδώρος, αἰσχρολόγος, ἐγωιστής, ἀπότομος, ἀριστοκρατικὸς καὶ ἰδιοτροπος, ἀπέκτισε ἀσπόνδους ἐχθροὺς καὶ θανατοῖμους. Αὐτοὶ τὸν ὕβριζαν καὶ τὸν προσέβαλλαν, ἀλλὰ αὐτὸς τοὺς περιφρονῶσε λέγοντας:

"Οἱλοι βορίζουν τὸν Κουτούζη ποὺ ἀλήθεια πάντα σκουῖει.

Μὰ φορὰ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του, τὸν χτύπησε στὸ πρόσωπο μ' ἕνα φιαλίδιο, ποὺ εἶχε κάποιον μαῦρο ὕγρὸ μέσο καὶ ἔτσι ποὺ τοῦ ἔμεινε ἕνα μεγάλο μαῦρο σημάδι εἰς τὸ πρόσωπο, πράγμα ποὺ τὸν λύπησε πολὺ, γιὰτὶ ἦταν πολὺ φιλόδοξος καὶ φιλοκοσμος πολὺ. Τότε οἱ νέοι τῆς ἐποχῆς, καὶ ἡ καλὴ τάξις, ἐξήρριξαν τὰ γένεια καὶ τὰ μουστάκια τους.

Ὁ Κουτούζης γιὰ νὰ κρύψῃ τὸ σημάδι, ὅπου τοῦ ἔμεινε, πῆγε στὴ Λευκάδα καὶ ἔγινε... παπᾶς καὶ γύρισε στὴ Ζάκυνθο μὲ γένεια καὶ μὲ ῥάσα.

Ἀλλὰ τὸ ῥάσο δὲν κάνει τὸν παπᾶ, πολὺ δὲ περισσοτέρω νὰ κἀνῃ ἱερεῖα τὸν Κουτούζη. Ἐννοεῖται ὅτι οἱ Ζακύνθιοι τὸν πῆραν στὸν μεζέ, μόλις τὸν εἶδαν παπᾶ φτιασμένον. ἕνας δὲ Ζακύνθιος τοῦ ἔκαμε τὴν κατωτέρω σάτυρα, τὴν ὁποῖαν ἐκκολλοφόρησεν ἐνθύματα ἐκεῖ πέρα:

Κουτούζης τοῦ Κουτούζιου, κουτός, κουτὰ [στοχασθῇ] σατυρικῶς νὰ σατυρῇ—σάν Σ τυρὸς ἐπιά- [σθῇ]! Παίζοντας μὲ τὸν Σάτυρον, ὁ Σάτυρος [δαγκάνει]

στὸ ἀγγελικὸν τοῦ πρόσωπο, μὰ ὁρο σημάδι κάνει! Ἄλλος Ζακύνθιος ποιητὴς ὁ Θωμᾶς Λανελάκης, τοῦ ἔκαμε καὶ μιὰ ἄλλη, τότε σάτυρα.

Πρόσωπο δίχως ἐντροπὴ, κορμὶ μαγαρισμένο, γλῶσσα γιομάτη ἀπὸ ποιητὴ καὶ στόμα μολυσμένο, ποὺ, ὅτι κι' ἂν ἀπέραςε τὸ δολερὸ κορμὶ σου στὴ νεῖτα σου, καὶ στὴν αἰσχρὴ ζωὴ τὴν ἰδική σου, τάφερες ὅλα μαζωχτὰ στους ἄλλους καὶ λογιάζεις, ποὺ τὰς δικαίς σου τίς πομπαίς, μὲ τοῦτο τὰς σκεπάζεις. Ὅλα σ' ἐμάς εἶνε γνωστὰ—ἔστ' αἰ ὁ Κουτούζης! Καὶ πάλιν αἰστανόταν ὅτι, πῶς τὴν ἀλήθειαν σκουῖς καὶ ἂν ἐστὶν τὴν ἐσκούρεις, θ' ἀρχίζεις ἀπὸ σένα, καὶ εἰς αὐτὸ θὰ τελείωνες, βορίζοντας ἕνα-ἕνα.

Ὁ Κουτούζης ἦταν ἐχθρὸς τῶν ἐλαττωμάτων τῆς κοινωνικῆς τάξεως, ποὺ ζοῦσε τότε. Τοὺς χρόνους ἐκεῖνους βασιλευσαν ἡ φαργία, ἡ μικροπρέπεια, ἡ παντὸς εἶδους κακία, ἡ δολοφονία, ἡ ἀντεκδικήσεις, ἡ ἀδικία, ἡ διαφθορά. Καλὴν ἀνταρσίαν δὲν εἶχαν οὔτε οἱ εὐπατρίδαι. Ἀπεναντίας μάλιστα αὐτοῦ ἔξεμεταλλεύοντο τὸν ὄχλον. Ὁ λαὸς ὑπέφερεν ἀπὸ αὐτοὺς, δοκιμάσας καὶ τὸ Ρωσικὸν ἄκρομα κνύστο, ὅταν ἡ νήσος κατελήφθη ἀπὸ τοὺς Ρώσους.

Ὁ Κουτούζης τὰ καταμύστιζεν ἀμείλικτα, αἰματηρὰ ὅλα αὐτὰ. Ἀριστοκράτας, ἀστούς, ὄχλο, κληρικούς καὶ λαϊκούς, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, γέροντες καὶ νέους, ἀπλοὺς πολίτας καὶ ἀρχάς. Ἐβγαζε στὰ φορὰ τοὺς ὑποκριτὰς, τοὺς ἀπατώντας, τὴς γυναῖκες ποὺ δὲν σεβόντοσαν τὴν οἰκογενειακὴν τιμὴν, τοὺς ἀνάξτους ἱερωμένους.

Ὅσας ἔλεγε κανεῖς τίποτε ἐναντίον του, ἀπαντοῦσε μὲ ἕνα ἱοβόλο καὶ ἀνεμὸ ἐπιγράμμα. Ἡ σάτυρά του δὲν εἶχε ὑπαντιγμῶς. Ἡ σάτυρά του ἦταν ἀτιμωτικὸς λίβελλος. Ἀτίμαζε δὲν περιέπαζε. Κινῶσε τὰ δίκτυα τοῦ πόνου καὶ ὄχι τὸν γέλωτα. Ἡ σάτυρα πρῆπει νὰ δαγκάνῃ—αὐτὸ εἶνε ἡ ἀλήθεια—ἀλλὰ ὄχι καὶ μέχρι αἵματος. Ὁ ποὺ δάγκανε ὁμῶς ὁ Κουτούζης, ὄχι μόνον αἷμα ἔτρεχε, ἀλλὰ καὶ γινότανε τὸ δάγκημα ἀγιάτρευτὴ πληγὴ.

Σὲ τοῦτο ἔμοιαζε μὲ τὸν Ἰουβενάλην.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ σάτυρά του ἦταν πάντοτε προσωπικὴ, γιὰ τοῦτο τὰ μεγάλα πᾶθη ἐναντίον του καὶ οἱ μεγάλοι ἐλαγισμοί.

Στὰ χεῖλῃ του εἶχε πάντα τὸ γέλιο. Ἀλλὰ ἕνα γέλιο πικρὸ, σὰν τοῦ ἄνδρος.

Ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ γέλιο, γιὰ τὸ ὁποῖο εἶπε ὁ Σολωμός, — Γέλιο ποὺ σκιάζει ἐχθρὸ καὶ φίλο.

Δὲν ἐσβέτο οὔτε τὸ οἰκογενειακὸ καὶ τὰ ἀπόρητα τῶν σπιτιῶν.

Πάντοτε εἶχε, σὲ κάθε λίγο, ἕναν ἀντίλογον πονηρόν, δόλιον καὶ δπικτόν.

Ἡ πολυμαθεὶά του ἦταν ἀξιοθαύμαστος. Ἀλλὰ καὶ ἡ δραστηριότης του πρωτοφανής. Νύκτα-μέρα γράφει γιὰ νὰ μαθαῖν τὰ τραγὰ τῶν ἄλλων. «Ὅποιο λιθάρι νὰ σπῶνες, θὰ τὸν ὑψώσῃς ἀπὸ κάτω», ποὺ λέει καὶ ἡ παροιμία. Ἐπῆνε φιλικῶς μὲ νεοκοινοβουλευτικὰς, παρὰμύνης, ὑπηρετίες, δουλικὰ, γιὰ νὰ μαθαῖν τὰ μυστικά των οἰκογενειῶν.

Τὸ ὅλο του ἦταν ἀνδρομύστο γιὰ ἱερεῖα. Τὰ μαλλιά του τὰ ἔκοβε κατὰ τὴν μόδα. Τὰ ῥάσα του, ἦσαν μεταξωτὰ καὶ κοντὰ, γιὰ νὰ φαίνωνται ἡ κόκκινες μεταξωτὲς κάλτσες του καὶ ἡ χρυσοῦς πόρπας τῶν παπουτσιῶν του. Τὸ γένι του τὸ ἔκοβε μὲ κομψότητα μεγάλη. Τὸ καπέλλο του τὸ φοροῦσε στρογγύ, ἢ τὸ κροτοῦσε πάντα κάτω ἀπὸ τὴν μασχάλῃ. Ἐράδιζεν ἀγέρωχα καὶ πολλὰς φορὲς ἀκολούθουμένος ἀπὸ μιὰ ἀγαπημένη του... γυναῖκα.

Τὰ μάτια του ἀσφραγίζαν. Ἀντυχῶς, δὲν μποροῦσε νὰ δημοσιεύσῃ ἐδῶ κανένα ἀπὸ τὰ καλλιτέρα σατυρικά του ἐπιγράμματα, ἐξ αἰτίας τῆς ἀπεριγρᾶπτου αἰσχροπρεπείας. Τὸ ὁρατότερον ὅλων, τὸ ἀριστοτέλειον του, ἦταν ἐκεῖνο τοῦ Παπᾶ-Γκαβᾶ.

Ἐχωριστὰ ὁμῶς ἀπὸ τὴν αἰσχρὴ σάτυρα, ἔγραψε καὶ ἄλλα ποιήματα καὶ πολλὰ ἐιδωλλιακά.

Νὰ ἀποσπασθῇ ἀπὸ ἕνα τέτοιο ποίημα του σὲ μιὰ κόρη:

"Ἐλα θεοαπευσέ μου, τοὺς πόνοὺς παλαγκά, ὅπου γιὰ σέ, νεράϊδα, γρικῶ στὰ σπυδικά. Βλέπω καὶ τὰ πουλάκια στὰ δάση πού πετοῦν, ταῖρι κι' αὐτὰ ἐπῆλθον, νὰ γλυκανταλοῦν. Κι' οἱ εὐμορφοὶ οἱ κύνες, ἀπὸ τίς ἐρημιές, σμίγουνε καὶ ταιριάζουν, στίς ἀεροποταμίες. Κι' ὅλα τὰ ἄγρια ζῶα, ἐκεῖ πού κατοικοῦν, στίς λαγκαδιὰς μὲ ταῖρι κι' αὐτὰ συνομιλοῦν.

Καὶ ἡ ζωγραφικὴ τοῦ Κουτούζη εἶχαν μιὰ κανονικότητα στὰ σχέδια, ζωγραφικὰ καὶ ἀρμονία στὸν χρωματισμὸ καὶ κάποια ἐκφραση. Ἀν καὶ ἦταν ὁμῶς καλὸς καλλιτέχνης δὲν εἶχε μεγάλῃ φαντασία. Γιὰ αὐτὸ οἱ περισσότερες ἀπὸ τίς εἰκονογραφίες του εἶνε ἀντιγραφές. Ὡς καὶ τὸ πλείστον σὲ κάθε εἰκόνα ζωγραφίσε

ΤΑ ΠΕΡΙΦΗΜΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

ΤΗΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΒΑΛΙΣΤΙΚΗΣ

Πώς αὐξάνει ποσοτικῶς τὸ σιτάρι. Μέσον κατὰ τὴν ζῶαν ποὺ καταστρέφουν τὰ σπαρτά. Τὰ φυλαχτά. Φυλαχτὰ ποὺ φέρνουν τύχη, ποὺ φέρνουν πλοῦτο καὶ προκαλεῖν τὴν εὐνοία τῶν ἰσχυρῶν κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Συναρτῶμεν σήμερον τὴν δημοσίευσιν τῶν μαγικῶν συνταγῶν ἀπὸ τοῦ περίφημου βιβλίου τοῦ Μικροῦ Ἀλβέρτου, μάγου καὶ ἀλχημιστοῦ πρὸ 500 περίπου ἐτῶν ἀμείνωντος.

Γιὰ ν' αὐξάνῃ καὶ νὰ πολλαπλασιάζεται τὸ σιτάρι.

Ἴδου πρῶτα-πρῶτα μιὰ μαγικὴ συνταγὴ γιὰ τὴν αὐξάνῃ τοῦ σιταρίου :

Θὰ πάρετε ἓνα λίτρο φυτικὸ ἀλάτος, ποὺ γίνεται τεχνικὰ ἀπὸ ἀνθὺ τοῦ θείου καὶ τοῦ νήτρου—οἱ καλοὶ φαρμακοποιοὶ ἔχουν ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἀλάτι—θὰ τὸ βράσετε μέσα σ' ἓξ λίτρα νερὸ μαζὶ μὲ δύο λίτρα καινούργιο καλὸ σιτάρι, μέχρις ὅτου τὸ σιτάρι ἀρχίσῃ νὰ σκά-
ζει. Ἐπειτα θὰ σουρώσετε αὐτὸ τὸ μίγμα μ' ἓνα πανί, πολλὸ λευκὸ ὡς
δου στεγνώσει ὁλόκληρον. Κατόπιν θὰ ἀνακατέψετε σ' αὐτὸ τὸ μίγμα
καὶ ἄλλο σιτάρι ἀρίστης ποιότητος ἐπὶ εἰκοσιτέσσαρες ὥρες. Ὅταν
ἡ γῆ εἴναι πὰ ἐτοιμὴ γιὰ τὴ σπορά θὰ σπείρτετε μαζὶ μὲ τὸ ἄλλο
σιτάρι καὶ αὐτὸ τὸ μίγμα καὶ θὰ δῆτε κατόπιν στὴ συγκομιδῇ,
ὅτι τὸ σιτάρι ποὺ θὰ σὰς ἀποδώσῃ αὐτὴ ἡ ἐσοδεία θὰ εἴναι εἰκοσι
φορὲς περισσότερον ἀπὸ τὴν προηγούμενην. Πρέπει ὅμως νὰ ξέρετε
ὅτι τὸ πεῖσμα αὐτὸ δὲν κάνει νὰ ἐπαναληφθῇ δύο φορὲς ἐπὶ δύο
συνεχεῖς χρόνους, στὸ ἴδιο χωράφι.

Γιὰ νὰ μὴ σὰς καταστρέφουν τὰ σπαρτά τὰ ζῶα.

Γιὰ νὰ μὴ σὰς καταστρέφουν τὰ ζῶα τὰ σπαρτά παίρνετε δύο
μεγάλες καραβίδες, τίς βάτετε σ' ἓνα δοχεῖο γεμάτο νερὸ καὶ τίς
ἀφήνετε ἐκτεθειμένες στὸν ἥλιο ἐπὶ δέκα ἡμέρες. Ἐπειτα μὲ αὐτὸ
τὸ νερὸ ραντίζετε τὸ χωράφι σας ἐπὶ ὅκτω ἡμέρες συνεχῶς. Κατό-
πιν ξαναβάτετε τίς ἴδιες καραβίδες μέσα σὲ καινούργιο νερὸ καὶ
μὲ αὐτὸ ραντίζετε ἄλλες ὅκτω ἡμέρες τὸ χωράφι σας. Κατόπιν αὐ-
τοῦ θὰ δῆτε, ὅτι κανένα ζῶο, τσακάλι, ἀλεπούδι, ὁποιοῦδήποτε ἄλλο δὲν
θὰ τολμήσῃ νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ καταστρέψῃ τὰ σπαρτά σας.

Τὰ φυλαχτὰ τοῦ Παρακλέσου

Ἡ μεγάλη φήμῃ ποὺ ὁ Παρακλέσος ἀπόκτησε χάρις στὴν βα-
θεῖνός του ἐπιστημονικῆς γνώσεως προσδίδει ἐξαιρετικὸ κύρος καὶ αὐ-
θεντία στὰ ἔργα τὰ ὁποῖα ἐκείνος ἀφῆσε. Μέσα σ' αὐτὰ βεβαιώνει,
ὡς γεγονὸς ἀναμφίβολο, ὅτι ἂν κατασκευάσει
κανεὶς φυλαχτὰ ἀκολουθώντας τὰς μεθό-
δους του θὰ δῇ τὰ περιεργότερα ἀποτελέ-
σματα ἀπὸ αὐτὰ. Ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐδοκίμασα
καὶ εἶδα μὲ μεγάλο μου θυμασμό τὴν ἐξαι-
ρετικὴν ἐπιτυχία τους. Νὰ λοιπὸν τί λέγει γι'
αὐτὰ μέσα στὸ «Μαγικὸν τοῦ Ἀρχιδόξου». Κα-
νεὶς δὲ μπορεί, ἐκτός ἂν εἴναι ἀξιόπιστος,
νὰ θέσῃ ἐν ἀμφιβόλῳ ὅτι τὰ ἄστρα καὶ οἱ
οὐράνιοι πλανῆτες, ἐξασκοῦν παντοδυνάμους ἐπιδράσεις ἐπὶ παντὸς
ὄντος ποὺ ζῇ καὶ κινεῖται σ' αὐτὸν τὸν ταπεινὸ κόσμον καὶ ἀφοῦ βλέ-
πουμε κ' ἔχει ἀποδειχθεῖ αἰσθητικῶς ὅτι οἱ πλανῆτες δεσπόζουν μὲ τίς
ἐπιδράσεις τους, στὸν ἀνθρώπου ποὺ εἶναι πλασμένος κατ' εἰκόνα τοῦ

καὶ τῆς... γὰρ του.

Ὡς ἱερεὺς ὁ Κουτούζης, ἦταν πραγματικῶς τοιοῦτος. Ἄνα
ἐμπαινε σὲν ἐκκλησίᾳ, ἐμπαινε σὲν λειτουργοῦ τοῦ Θεοῦ. Ὁ-
ταν λειτουργοῦσε πῶτε πάντα τὸ τέμπλον καὶ τὴν Ἁγία Τρά-
πεζα οὐλομένη με λουλούδια. Ἀν δὲν ὑπῆρχαν πραγματικά,
ἔβαζε τεχνικά. Ὅλες ἡ ἱεροτελεστεῖς ἦσαν μεγαλοπρεπεῖς καὶ
θεοπρεπεῖς. Ἀδύνατον ἔκρινεν ἀπὸ τὰ μάτια του, ὅταν προσέφερε
τὴν ἀνάμικτον θυσίαν καὶ γονατισμένος ἀναφωνοῦσε τὸ
— Τὰ σὰ ἐκ τῶν σῶν, σοὶ προσφέρωμεν!...

Ἔχει ὥρα φανὴ καὶ ἡ ψαλμωδία του ἦταν εὐρύθυμη καὶ εὐ-
χάριστη.

Ὁ περιεργὸς, ὁ εὐφρόνιστος, ὁ ἀθυρολόγητος καὶ ἀξίος σπου-
δῆς, ἀνθρώπος αὐτὸς πέθανε εἰς τὸ 1819.

Ἐνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα ποιήματά του εἶναι καὶ τὸ ἑξῆς :

Καλοτυχίω ἐκεῖνη, τὴν κόρη ποὺ βρεθῇ
τὴν ἀνοῖξιν στὰ δάση, μὲ νεῖο ν' ἀνταμωθῇ.
Καὶ σ' ὠμορφο λειβάδι, στὸ χάραγμα τοῦ αὐγῆς,
σὲ λουλουδάκια ἀπάνω, στὸ στόλισμα τῆς γῆς.
Κι' ἔχει κοντὰ νὰ τρέχουν βροσεῖς μὲ κρύα νερά,
κι' ἄγριοι κακαμῶνες, χορτάρια δροσερά,
κῆδροι καὶ κυπαρίσσια, δένδρα μὲ τοὺς καρποὺς
καὶ παρκεῖ κοπάδια, φλογερεῖς καὶ βοσκούς.
Ποτάμια ποὺ νὰ τρέχουν, κάπου γαργαριστά,
νερὰ ποὺ νὰ ποτίζουν ἄγρι' ἄνθια καὶ λουλουδιὰ.
Ἀπὲξ ν' ἄγναντεύῃ στὰ δάση μακρὰ,
τοὺς κάμους ἀνδισμένους καὶ τὰ ψηλὰ βουνά.

Νὰ βλέπῃ καὶ πουλάκια νὰ γλυκοκελαδοῦν
καὶ ν' ἀναπετοῦρίζουν καὶ νὰ συζητοῦν.
Μάλιστα νὰ σφύριζῃ ξέφρενος αὐγινός,
τὴν ὥρα π' ἀνατέλλει τ' ἄστρα ὁ αὐγερινός.
Ὡ, τὴν χαρὰ μεγάλη, τοῦ πόθου γλυκαμένος,
ποὺ τὴν περικυκλῶναι καὶ γλυκοδοροῖσμός...

Ὁ ξεσκονιστὴς τῶν βιβλιοθηκῶν

ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ
ΤΟΥ (ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ)

Πανηγυρικὸν—Εἰκοσιτετρασέλιδον
Μὲ δύο σελίδας εἰκόνων ἀπ' ὅλον τὸν
κόσμον καὶ ἀφθονὸν καὶ ἐκλεκτὴν ὕλην.

Θεοῦ καὶ προικισμένους μὲ λογικὸν, πολλὸν περισσότερον πρέπει νὰ πισ-
τεύωμε ὅτι οἱ πλανῆτες ἐξασκοῦν τὴν ἐπιδράσιν τους καὶ στὰ μέταλλα
στὴς πέτρες καὶ σὲ ὅτι, ἡ φύσις καὶ ἡ τέχνη μπορεῖ νὰ παραγάγῃ
γιατὶ ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα εἶναι κατώτερα ἀπὸ τὸν ἀνθρώπου καὶ
δέχονται εὐκολότερα τὴν ἐπιδράσιν τῶν ἀστρον, ἐπειδὴ στερεοῦνται
λογικῶς, ποὺ χάρις σ' αὐτὸ ὁ ἀνθρώπος μπορεῖ νὰ μεταχειρισθῇ τὰ
ὕλινά πράγματα γιὰ νὰ ἐλκύσῃ μὲ τὸ μέρος του τὴν εὐνοία τῶν
ἀστρον.

Μὰ ἐκεῖνο ποὺ εἶναι ἀξίον νὰ γίνῃ γνωστὸ καὶ νὰ προσεχθῇ εἶναι ὅτι
οἱ ἐφτά μεγάλοι πλανῆτες δὲν ἐπιδρουν ποτὲ ἀποτελεσματικῶς ἀπὸ
μὲ τὴν χρῆσιν τῶν ἐφτά μετάλλων ποὺ τοὺς εἶναι δικά τους, δηλαδὴ
αὐτὸ ποὺ εἶναι συγγενὴ μὲ τὸ κυριώτερον συστατικὸν τους. Ἐπ' αὐτοῖς
οἱ σοφοὶ Καβαλισταὶ διεισδύσαντες μὲ τὴν ἐπιστήμην τους, κατε-
θῶσαν νὰ καθορίσουν ποῦ μέταλλο εἶναι συγγενὲς μὲ κάθε πλαν-
ήνη καθὼς καὶ τίς ἐιδιδικότερες ποὺ εἶναι εὐνοϊκότερες γιὰ τὴν κα-
τασκευὴ τῶν φυλαχτῶν. Ἐτοὶ λοιπὸν ἔχουμε τὸ χρονογράμμν τῆς
Κυριακῇ, γιὰ τὸν ἥλιο, τὸν ἀστέρι, τὴν Δευτέρα, γιὰ τὴν Σελήνην, τὸν
δευτ., τὴν Τρίτην, γιὰ τὸν Ἄρη, τὸν ψευδογυρῶν, τὴν Τετάρτην, γιὰ
τὸν Ἑρμῆ, τὸν κασιότερον, τὴν Πέμπτην, γιὰ τὸν Δία, τὸν χαλκόν, τὴν
Παρασκευὴν, γιὰ τὴν Ἀφροδίτην, καὶ τὸ μολύβδιν, τὸ Σάββατον, γιὰ
τὸν Κρόνον. Μὲ αὐτὴ τὴν βάση θὰ δόσουμε ἐδῶ τὸν τρόπο τῆς κα-
τασκευῆς τῶν φυλακτῶν, ποὺ οἱ ἀρχαῖοι σοφοὶ τὰ ἀνόμεζαν καὶ
«σφραγίδες».

Φυλαχτὸ ἢ σφραγὶς τοῦ ἥλιου.

Αὐτὸ τὸ φυλαχτὸ γίνεται μὲ τὸ πιὸ ἐκλεκτὸ καὶ τὸ πιὸ ἁγνόν
χρυσάφι. Τὸ καταλλήλοτον χρυσάφι γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ εἶναι τὸ
Ὀύγγαρις ἢ τῆς Ἀραβίας. Σχηματίζετε μ' αὐτὸ μιὰ πλάκα στρογ-
γυλὴν πολλὴ λεῖα ἀπὸ τίς δύο μεριεῖς τῆς καὶ ἐπάνω στὴ μιὰ πλευρὰ
χαράξετε ἓνα τετράγωνον ἀποτελούμενον ἀπὸ ἓξ σειρὰς ἀριθμῶν, αἱ
τροπὸν ὥστε μετῶντας τοὺς ἀριθμοὺς καθὲς σειρὰς καθέτως καὶ
ὀριζοντίως, νὰ βρίσκειται ἀθροισμα 111, ὅπως εἶναι ἀκριβὲς ὁ παρ-
κάτω πίναξ. Ἐκεῖνο ποὺ εἶναι μυστηριώδες σ' αὐτὸ ἐδῶ εἶναι ὅτι οἱ

ἀριθμοὶ αὗτοι, οἱ ὁποῖοι χαρά-
ζονται καὶ στὰ φυλαχτὰ ὅλων
τῶν ἄλλων ἀστρον, ἀποτελοῦν
τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀστρον ποὺ
εἶναι ὑπὸ τὴν ἐπιδράσιν κάθε
πλανήτου καὶ ποὺ ὁ θεὸς τὰ
ἔχει τάξει ὡς ὑπάρχουσιν του.
Ἐπὶ τῆς ἄλλης πλευρᾶς τῆς

6	32	3	34	35	1
7	11	27	28	8	3
10	14	16	15	23	34
18	20	22	21	17	13
25	29	10	9	26	12
36	5	33	4	2	3

πλάκας θὰ χαράξετε τὴν ἱερογλυφικὴν εἰκόνα
τοῦ ἥλιου, ποὺ παριστάνει ἓνα βασιλεῖα μὲ τὸ στέμμα ἐπὶ
τοῦ βασιλικοῦ του θρόνου, ποὺ κρατεῖ στὸ δεξιὸν τοῦ χερὸς σφί-
κτρο καὶ ἔχει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του τὸν ἥλιο καὶ δείχνει ἓνα
λέοντα μαινόμενον μπρὸς στὰ πόδια του. Τὰ προτερήματα τοῦ φυ-
λαχτοῦ αὐτοῦ εἶναι ὅτι τὸ πρόσωπο ποὺ θὰ τὸ φορεῖ μὲ πεποιθήσιν
καὶ ἐμπιστοσύνη θὰ προκαλέσῃ τὴν εὐνοίαν τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς.
τῶν βασιλέων, τῶν πριγκηπῶν, τῶν μεγάλων ἀρχόντων, θὰ πᾶν
μυστῆρ ἀπὸ πλοῦτη καὶ ἀπὸ τιμῆς καὶ θὰ ἐκτιμᾶται ἀπὸ ὅλον τὸν
κόσμον. Ὅπως καὶ παραπάνω λέμε, τὸ φυλαχτὸ αὐτὸ πρέπει νὰ κα-
τασκευασθῇ Κυριακῇ, ποὺ εἶναι ἡμέρα τοῦ ἥλιου.

Φυλαχτὸ ἢ σφραγὶς τῆς Σελήνης.

Αὐτὸ τὸ φυλαχτὸ γίνεται μὲ τὸ πιὸ καθαρὸ ἀσὴμ ποὺ μπορεῖ
νὰ βρεθῇ κανεὶς. Σχηματίζετε μ' αὐτὸ μιὰ πλάκα στρογυλὴν, πολλὴ

37	78	29	70	21	62	13	54	1
6	38	79	30	71	22	63	14	4
47	7	39	80	31	72	23	65	5
16	48	8	40	32	64	24	66	6
57	17	49	9	41	73	33	67	7
26	58	18	51	142	74	34	68	8
67	27	59	10	54	2	43	75	9
36	68	19	60	11	52	3	44	10
77	28	69	20	61	12	53	45	11

τυλιχτῇ σ' ἓνα λευκὸ πανί. Χρησιμεῖται ποτὶ
γιὰ νὰ θεραπεύει ἀπὸ τίς ἀσθένειες, προσπαθῶν
τοὺς ὀδοιπόρους ἀπὸ τοὺς κλέφτες καὶ τοὺς
ἄλλους κινδύνους τοῦ ταξιδιοῦ τῶν καὶ εὐνοῖαν
στὴς δουλειῆς των τοὺς ἔργατας καὶ τοὺς ἐμπό-
ρους.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΑΧ! Η ΑΓΑΠΗ... ΤΡΕΛΛΗ ΑΓΑΠΗ!...

ΠΕΙΤΑ ἀπὸ μιὰ παρατεταμένη ἐξέτασι, ὁ για-
τρός Ἑρρίκος Μωρὲ ἐγύρισε πρὸς τοὺς γονεῖς
τῆς ἀρρώστου :

— Πάει τὸ παιδί μου! ἐκράυγαsen ἡ μητέρα
πέφτοντας ἀπάνω στὸ κρεβάτι.

— Ἐμεῖς ἡ αἰτία τῆς λύπης σας, κυρία Μωρι-
ζό, ἐξηκολούθησε ὁ γιατρός, μὰ δὲν ἦταν δυνατόν
νὰ σὰς κρύψω περισσότερον τὴν ἀλήθειαν. Ἡ Μαργα-
ρίτα δὲν εἶναι καθόλου καλὰ, εἶναι ζήτημα ἂν
θὰ περῇ τὴν νύκτα. Μόνον μιὰ μεγάλη χαρὰ
θὰ μποροῦσε νὰ τὴν σώσῃ.

Σαυαύτασε τὴ νέα ποὺ ἦταν ξαπλωμένη πάνω στὸ κρεβ-
βάτι, μὲ τὰ χεῖλη μελανὰ, τὰ χαρακτηριστικὰ τραβηγμένα, τρέμοντα
ἀπὸ τὴν περὶ, ὡρὴ σὺν τὰ χροναῖα, ποὺ σὲ λίγο θὰ ἴδεια-
ν πάνω στὸν ἀφρό της. Καὶ ἀπὸ τὰ μάτια του πέρασε ἡ εἰκόνα
τῆς νέας ποὺ ἄλλοτε ἐνσάρκωνε δύο θελκτικὰς ὀπτασίαις : τὰ νεῖατα
καὶ τὴν εὐμορφίαν.

Τοὶ φανόνταν πῶς ἦταν χθὲς ἀκόμα. Τὴν εἶχε γνωρίσει τὴν
νέα αὐτῇ, ὅταν ἡ ἀνοιξὴ ἐστέλλει μὲ νέους βλαστὸς τὸ πάρκο τοῦ
Βαλανσέι. Τὸ μεδίσμα τῆς ἐμοίχευε σὺν τὸ φῶς τῆς αὐγῆς, ἀκτι-
νοβολοῦσε ἀπὸ ῥόδινης φρικιῶσεως φαυρότητος. Ἀπὸ τόσα νεῖατα
καὶ ὡμορφιὰ δὲν ἔμενε τώρα πειὰ, παρὰ μιὰ ἀνάμνησις. Ἡ νέα
ἐπέβαινε!...

Σὺν ἡσυχίᾳ τοῦ γιατροῦ νὰ ἔφερε καὶ τὴ δική της πρὸς τὰ
περασμένα, ἡ ἀρρώστη ξαναῶσε
στὰ περασμένα μέσα στὸ πα-
ραλήρημα τοῦ πυρετοῦ της. Σα-
υαύτασε τὸν ἑαυτὸ τῆς μέσα στὴ
λαμπρότητα τῆς δροσερῆς αὐγῆς
καὶ τῆς ἀνοιξέως.

Ὁ Ἑρρίκος Νυρὲ, ὁ γιατρός,
τὴν κρατοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι.

Μ' ἓνα τρομερὸ μεδίσμα στὰ
χεῖλη κατέβαιναν οἱ δύο τους
ὁλομόνοχοι τὴν φαρμακείαν δένδρο-
στοχίαν ποὺ τὴν πλασιῶσαν
πρόσνευε δαντέλλες φυτῶν.

Οἱ δοκοὶ τους καὶ οἱ ἀναστε-
νυγμοὶ σὺν ἀνακατονάνουσιν
μὲ τὸν ἥλιο τοῦ ἔρωτος, ποὺ
τραγουδοῦσαν τὰ πουλιὰ διδυ-
δοῦ μέσα στὶς φωνιές τους, ἡ
δυσία ἐπερεῖ ἀπὸ τοὺς κάλικους τῶν ῥόδων πάνω στὰ ξερὰ φύλλα
τοῦ περασμένου φθινοπώρου...

Ἐρρίκε!... ψιθύρισε μέσα στὸ παραλήρημά της...

Ἐνα φθινοπωρινὸν βράδυ ὁ ἀγαπημένος της ἔφυγε. Τὸν πῆραν
αἰσθητὸν σὲ ναυτικόν, ἐνῷ πρὸ ὀλίγου εἶχαν ἀρραβωναστεῖ...

Ὁ γάμος αὐτὸς ὑπῆρξε ἀκριβὲς μιὰ μεγάλη αἰτία πόνου γιὰ τὴ νέα.

Ὁ Ἑρρίκος δὲν εἶχε καταταχθεῖ σὲ ναυτικόν ;

Δὲν θὰ τὸν ἐπέλεξαν πολλὴ μακρὰ, σὲ καμμιὰ ἀποικία γεμάτη
ἀρρώστους ;

Ἡ Μαργαρίτα δὲν ἀνησύχησε ἀδίκως.

Ἐπειὰ ἀπὸ μιὰ διαμονὴν ἓξ μηνῶν στὴν Τουλὼν, ὁ Ἑρρίκος
τῆς ἐπεβίβασεν γιὰ τὴν Μαγδαλακὴν.

Τότε ἡ νέα κοπέλλα τὸν παρηγοροῦσε μέσα στὰ θλιβερά ὀ-
νόματά της, ἀνάμεσα στὴ θάλασσα καὶ στὶς μακρινὰς ἐρημιὰς ποὺ
πῆγαν...

Μιὰ νύκτα, μέσα σ' ἓνα τρομερὸ ἐφιάλτη, εἶδε νὰ τοῦ ἐπιτίθε-
ται μιὰ συμμορία ληστῶν. Τὰ ἀπ' αἰσία μαύρα πρόσωπά τους χει-
ρονομοῦσαν γύρω του, μέσα στὶς φλόγες τοῦ καινομένου φυλακείου...

Ἀγωνιζόμενος μὲ ὅλο του τὸ θάρρος... Μιὰ φλόγα τοῦ ἔκαινε τὸ
πρόσωπο... Ἐνα ἀκόντιο βυθίστηκε στὸ στήθος του καὶ ξαναβγήκε
κίτρινον... Ἐπεσε!...

Μὲ τὸ ἐπόμενο ταχυδρομεῖο δὲν ἔλαβε γράμμα του. Ἡ Μαργα-
ρίτα ἀμέσως ζήτησε πληροφορίες ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ναυτι-
κῶν. Καὶ εἰπεῖ ἀπὸ πολλὴν καρὸ ἔλαβε τέλος ἓνα γράμμα : «Χα-
μένος! Τῆς ἔγραψαν ὅτι εἶναι χαμένος...» Ἦ λέγει αὐτὴ τὴν ἔκανε
νὰ αἰσθάνῃ τρομερὴ ἀγωνία.

Χαμένος ἡ πεθεμὸς δὲν ἦταν ξεδῶν τὸ ἴδιο πρᾶγμα ;

Μήνες πέρασαν σ' αὐτὴ τὴν σκληρὴ ἀναμονὴν καὶ ἀγωνία. Πάλι
ἡ Μαργαρίτα ἔγραψε στὸ Ὑπουργεῖο καὶ πάλι ἔλαβε τὴν ἴδια
ἀπάντησιν : «Χαμένος!» Τέλος ἡ νέα κοπέλλα ἐννόησε πῶς δὲν θὰ
νὰ ἐπιβίβασκε πειὰ. Ὅλα αὐτὰ εἶχαν τελειώσει...

Ἡ ἀπελπίδα δὲν ἀργήσε νὰ μαζάρῃ τὸ ἀνθίσμα τῆς νεότητός
της. Τὰ πόδια τῆς ἤρουντο τοὺς περιπάτους μέσα πᾶσο ὅπου
παύσει ἀγαπώνουσιν τὰ πουλιὰ καὶ τὰ λουλούδια. Ἐπεσε ἀρ-
ρώστη στὸ κρεβάτι γιὰ ν' ἀρχίσῃ ἡ ἀγωνία ποὺ μὲ τὸν θάνατο
τὴν ἔκανε μὲ τὸν μνηστῆρα της.

Ἐρρίκε!... ψιθύρισε σὲ παραλήρημά της.

Πολλὰς φορὲς ἀκόμη ἡ μελλοθάνατη ἐψιθύρισε αὐτὸ τὸ ἀγαπη-
μένο ὄνομα. Ἐπειτα ἡ ὥρμητος τοῦ προσώπου της μεγάλωσε τὴν
αἰσθητικὴν τῆς. Στεναγμοὶ παρατεταμένοι ἀνοίγαν πειὰ τὰ νεκρά
τῆς χεῖλη. Οἱ γονεῖς τῆς τρελλοὶ ἀπὸ τὴν λύπη τους δὲν ἤξεραν τί

νὰ κάμουν, πῶς νὰ τὴν σώσουν. Ἐκλαίγαν
ἀπαρηγόρητα.

Ἐξαφνὰ μιὰ μέρα ἀνοῖξεν ἡ πόρτα...
Ποῖος εἶναι λοιπὸν αὐτὸς ὁ ναύτης ποὺ
μῆκε καὶ προχωρεῖ μὲ βῆμα κλονούμενον, μὲ
πρόσωπο ἀδυνατισμένον καὶ χλωμασμένον, μὲ
μιὰ πληγὴ στὸ μέτωπο ; Ὁ Ἑρρίκος ; Ναι,
ἦταν αὐτός...

Τοὺς εἶχαν κἀμει πραγματικῶς ἓναν αἰφνι-
διασμὸν στὸ φυλακίον ποὺ φρουροῦσε αὐτὸς μὲ
μερικὸς συντρόφους του, στὰ περὶχωρὰ τῆς Ζαματάβης. Τὸν πῆ-
ραν αἰχμάλωτο σὲ μακρινὰ δάση, μὲ τὸ μέτωπο πληγωμένον ἀπὸ
μιὰ σφαῖρα, μὲ τὸ στήθος τραπημένον ἀπὸ ἓνα χτύπημα ἀκοντίου.
Πολλοὺς μῆνες ἔμεινε ἐκεῖ σὲ ἀπελπιστικὴ κατάστασι. Περισσότε-
ρες φορὲς ἀπὸ μιὰ οἱ ἐχθροὶ του θέλησαν νὰ τὸν ἀπὶ τελεωσάνου-
σε, μὰ πάντοτε ἡ καλὴ τὸν μοῖρα τὸν ἐσώζε. Μιὰ νύ, α τέλος, οἱ
σύντροφοί του ἐπέτρεψαν ξαφνικὰ μὲ τὴν σειρά τους καὶ κατέ-
σφαζαν τοὺς ληστές. Μεταφέρθηκε στὴν Ζαματάβην, ἀπ' ὅπου ἐστάλ-
θηκε στὴν Γαλλίαν. Διέσχισε καὶ πάλι τὴν θάλασσα, ξαπλωμένος
αὐτὴ τὴν φορὰ σὲ μιὰ κοκέττα, χωρὶς νὰ ἔχῃ τὴν δύναμιν νὰ σκε-
φθῇ καὶ τὴν ιδέα νὰ γράψῃ ἢ νὰ βάλῃ νὰ γράψουν σ' αὐτοὺς ποὺ
ὕπεφταν γιὰ τὴν τύχη του.

Πῆγαν καὶ τὸν π

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

τὸ ὁποῖον πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ κιό-
σκια καὶ τὰ ὑποπρακτορεῖα τῶν ἡμε-
μερίδων ἀποτελεῖ θαῦμα ἐκδόσεως
ἀπὸ ἀπόψεως ὕλης, εἰκόνας καὶ ἐμ-
φανίσεως. Εἰς τὰς πυκνοτυπωμένας
σελίδας τοῦ συνεργάζονται οἱ κορυ-
φαῖοι τῶν Ἑλλήνων Λογίων, μεταξὺ
τῶν ὁποίων οἱ κ.κ. Κωστής Παλα-
μᾶς, Παῦλος Νιρβάνας, Λάμπρος
Πορφύρας, Μ. Μαλακάσης, Ψυχά-
ρης, Δ. Βουτυράς, Τίμος Μωραϊτί-
νης, Δ. Κόκκινος, Θ. Συναδινός,
Σταμ. Σταμ., Στεφ. Δάφνης, Ηλ.
Βουτιερίδης, Κ. Πασαγιάννης, Μυρ-
τιώτισσα κλπ. κλπ.

Εἰς τὸ «ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ
ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» θὰ εὑρετε τέσσαρα
ὀλόκληρα θεατρικὰ ἔργα, ἀπὸ τ' ἀρι-
στουργήματα τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ
τοῦ ξένου Θεάτρου.

Θὰ εὑρετε ἐπίσης ὑπέροχα διηγήμα-
τα εἰς ἐκλεκτὰς μεταφράσεις τῶν
Ὁσκάρ Οὐάϊλδ, Ἐντνερ Πόε, Φραν-
σουᾶ Κοπέ, Μωπασσάν, Πρεβό, Ρι-
σπέν, Ντὲ Χόγιος Υ Βίνεντ, Πρόνς,
κλπ. κλπ.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω, ἐκτὸς κειμένου
πέντε μουσικαὶ συνθέσεις τῶν ἐπιφα-
νεστέρων Ἑλλήνων μουσουργῶν κ.κ.
Λαυράγκα, Λαμπελέτ, Βάρβογλη,
Σκλάβου.

Πλῆθος ἀνεκδότων, ἀστείων, περιέρ-
γων, ποιημάτων κλπ. κλπ.

Ὅλα αὐτὰ εἰς τὸ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τὸ ὁποῖον
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΑΝΤΙ ΕΙΚΟΣΙ (20)
ΔΡΑΧΜΩΝ ΜΟΝΟΝ

Καὶ τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ λείψῃ
ἀπὸ κανένα ἀριστοκρατικὸ σαλόνι,
ἀπὸ κανένα ἐλ-
πλούσιο εἶτε φ-
ἕνα στόλισμα, ἀπόλαυση, μία
ἀληθινὴ ἀγωνία.

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ
ΕΛΕΝΗΣ Π. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΓΟΝΙΑ Γ' ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ & ΤΡΙΚΟΡΦΟΝ
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦ. 4-55

ΙΩΑΝ. ΓΕΩΡ. ΛΟΥΓ'ΙΖΙΑΝ

Χειρουργὸς ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΣ ΠΑΡΙΣΙΟΝ

Ἐπὶ τετραετίαν εἰδικὸς εἰς Παρισίους σπουδὰς. Θεραπεύει με ἐγγυη-
σιν δι' ὀλιγοήμερον ἀναδύοντες θανάσιμας τὰς παθήσεις στόματος καὶ
ὀδόντων. Οὐλίτιδας, δυσασμίαν, πύρρην καὶ ἄ. διὰ νασμάτων ἐπι-
στημονικῶν μεθόδων. Δέχεται 9-12 καὶ 2-5 ὑ. 51-ὁδὸς Γ' Σεπτεμ-
βρίου 51 πύργου

ΤΑ ΑΡΩΜΑΤΑ

FORVIL

ΚΑΤΕΚΤΗΣΑΝ
ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

ΖΗΤΗΣΑΤΕ

LE CORAIL ROUGE

LA PERLE NOIRE
L'EAU DE COLOGNE Russe

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ εἰς ὅλα τὰ
καλὰ μυροπωλεῖα

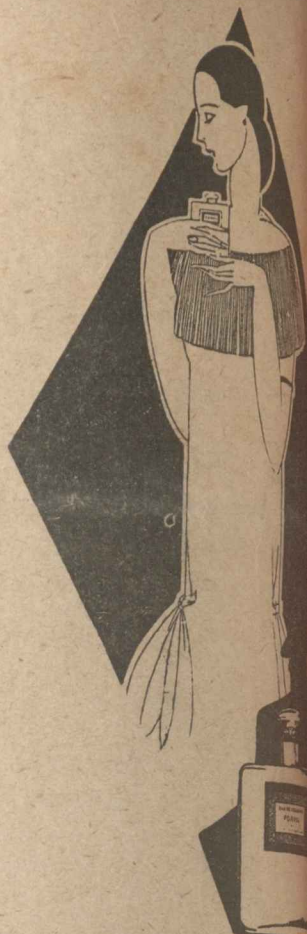
MAISON FORVIL

PARIS-CHAMPS ELYSEES, 120

Γενικοὶ ἀντιπρόσωποι διὰ τὴν
ΕΛΛΑΔΑ

ΚΡΙΩΝΑΣ & ΘΕΟΧΑΡΗΣ

Ρόμβης 18.-ΑΘΗΝΑΙ

Μόνον στὸ
"ΘΑΛΑΣΣΙ ΣΑΛΟΝΙ",
(Σουλτάνη 12)

Τῆς κ.

ΒΑΣΩΣ ΙΑΤΡΟΥ

μποροῦν νὰ ἐνδύ-

θέτει τὰ πλέον σίκα γυν-
καπέλλα. Προμηθεύει ἐν-
εἶδη πολυτελείας καὶ δι-
παραγγελίας δι' ὅλα τὰ
κυριῶν καὶ δεσποινίδων
στέλλονται πληροφορικῶς
μοκατάλογος γυναικείων
Ἀφήχθησαν τελευταία
μοντέλων φορεμάτων διὰ
καὶ περιπάτου.

Ο "ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ"

Τὸ ἀριστουργηματικὸν μυθιστόρημα τοῦ ΠΑΥΛΟΥ
ἔγινε ἀνάρπαστον κυκλοφορῆσαν εἰς φυλλάδια π-
ῆδη εἰς τόμους ἐξ 640 σελίδων μεγάλου σχήματος
πρέπει νὰ μείνῃ κανεὶς ποῦ νὰ μὴ διαβάσῃ τὸ
ΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ. Εἶνε τὸ μυθιστόρημα
προκαλεῖ κάθε εἶδος συγκινήσεως.

Πωλεῖται ἑδρ. 40 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν
καὶ 60 Ἐξωτερικόν